

**SAMEN VOOR EEN BELGIË MET TOEKOMST
ENSEMBLE POUR UNE BELGIQUE PLEINE D'AVENIR
GEMEINSAM FÜR EIN BELGIEN VOLLER ZUKUNFT**

IS HET (CON)FEDERALISME MISLUKT?

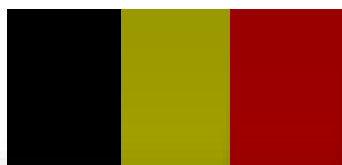
**SAMEN VOOR EEN BELGIË MET TOEKOMST
ENSEMBLE POUR UNE BELGIQUE PLEINE D'AVENIR
GEMEINSAM FÜR EIN BELGIEN VOLLER ZUKUNFT**

Bertrand Waucquez
Jan Reynaers
Luc Van der Kelen
Ludwig Vandenhove
Luk Ryckaert
Tony Van De Calseyde
Willy Peerens
FEBRUARI 2016

**SAMEN VOOR EEN BELGIË MET TOEKOMST
ENSEMBLE POUR UNE BELGIQUE PLEINE D'AVENIR
GEMEINSAM FÜR EIN BELGIEN VOLLER ZUKUNFT**

B Plus is een pluralistische drukingsgroep (geen politieke partij) die ijvert voor een federaal, solidair en efficiënt België.

**SAMEN VOOR EEN BELGIË MET TOEKOMST
ENSEMBLE POUR UNE BELGIQUE PLEINE D'AVENIR
GEMEINSAM FÜR EIN BELGIEN VOLLER ZUKUNFT**

IS HET (CON)FEDERALISME MISLUKT?

**SAMEN VOOR EEN BELGIË MET TOEKOMST
ENSEMBLE POUR UNE BELGIQUE PLEINE D'AVENIR
GEMEINSAM FÜR EIN BELGIEN VOLLER ZUKUNFT**

Bertrand Waucquez
Jan Reynaers
Luc Van der Kelen
Ludwig Vandenhove
Luk Ryckaert
Tony Van De Calseyde
Willy Peerens
FEBRUARI 2016

EDITORIAAL

Ludwig Vandenhove – Voorzitter van B Plus

Hierbij vindt u een bundeling van de bijdragen, die leden van B Plus de voorbije zomer geschreven hebben voor de serie “De Doordenkers van Knack.be”.

Deze bijdragen geven goed weer welk het standpunt van B Plus is rond een aantal actuele politieke thema's.

Samen met onze recente publicaties “Blauwdruk België” en “Statuut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest” vormt deze bundel de basis voor onze verdere acties en gesprekken met andere organisaties en/of bewegingen, die bezig zijn rond de toekomstige structuur en werking van België en de deelstaten.

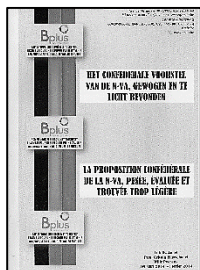
Wij willen de redactie van Knack.be bedanken voor de mogelijkheid, die we gekregen hebben via de “De Doordenkers van Knack.be”.

Uiteraard zijn alle reacties en/of suggesties welkom.

Veel leesgenot!

EERDERE PUBLICATIES

HET CONFEDERALE VOORSTEL VAN DE N-VA, GEWOGEN EN TE LICHT BEVONDEN - FEBRUARI 2014

BLAUWDRUK BELGIË - MEI 2014

STATUUT VAN HET BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST - MEI 2015

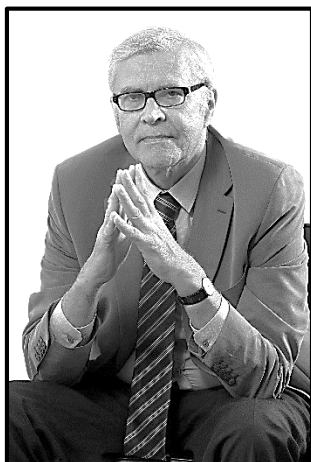
DEZE DOSSIERS ZIJN OP EENVOUDIGE AANVRAAG VERKRIJGBAAR OP HET SECRETARIAAT VAN DE BEWEGING.

INHOUDSTAFEL

EDITORIAAL	1
Ludwig Vandenhove – Voorzitter van B Plus	
HOOFDSTUK I: ZAL BELGIË OOIET EEN STAAT WORDEN MET EEN HELDER EN EFFICIËNT BESTUUR?	3
Luc Van der Kelen – Politiek raadgever van B Plus	
HOOFDSTUK II: HET PROBLEEM BRUSSEL: ZES OPLOSSINGEN VOOR DE UITVERKOZEN TWISTAPPEL	5
Willy Peerens – Secretaris-generaal/Penningmeester van B Plus	
HOOFDSTUK III: WAAROM DE BELGISCHE FEDERATIE NIET WERKT	7
Luc Van der Kelen – Politiek raadgever van B Plus	
HOOFDSTUK IV: DE BRUSSELAAR 60 CM GROTER DAN DE VLAMING?	9
Bertrand Waucquez – Voorzitter van het Directiecomité van B Plus	
HOOFDSTUK V: TWEETALIGHEID: NOODZAKELIJK MAAR ONVOLDOENDE VOOR DE TOEKOMST VAN HET FEDERALE BELGIË	11
Jan Reynaers – Lid van de Raad van bestuur van B Plus	
HOOFDSTUK VI: DE FEDERALE KIESKRING: HET NOODZAKELIJKE DAK OP HET FEDERALE HUIS	13
Tony Van De Calseyde – Ondervoorzitter van het Directiecomité van B Plus	
HOOFDSTUK VII: HET CONFEDERALISME IS GEEN EFFICIËNT MODEL	15
Luk Ryckaert – Lid van de Algemene vergadering van B Plus	
HOOFDSTUK VIII: DE LIMIETEN VAN HET OVERLEG- EN SAMENWERKINGSMODEL ZIJN IN DIT LAND AL LANG OVERSCHREDEN	17
Willy Peerens – Secretaris-generaal/Penningmeester van B Plus	
HOOFDSTUK IX: HET FEDERAAL BLIJVEN VAN DE SOCIALE ZEKERHEID IS NIET VOLDOENDE VOOR EEN SOLIDAIR BELGIË	19
Ludwig Vandenhove – Voorzitter van B Plus	
HOOFDSTUK X: IS HET (CON)FEDERALISME MISLUKT?	21
Luc Van der Kelen – Politiek raadgever van B Plus	
BIJLAGE: HET HANDVEST VAN B PLUS	24

HOOFDSTUK I: ZAL BELGIË OOI EEN STAAT WORDEN MET EEN HELDER EN EFFICIËNT BESTUUR?

Luc Van der Kelen – Politiek raadgever van B Plus

Zal ons land ooit een staat worden met een helder en efficiënt bestuur? Ons verleden van zes onvoldragen staatshervormingen maakt ons niet overdreven optimistisch.

Toch zou de definitieve organisatie van onze staatsinstellingen precies daarom een van de belangrijkste thema's van de nationale politiek moeten blijven, dat dwingend moet opgelost worden. Het moet nu al geleden zijn van de korte regering-Verhofstadt III (2008) dat een premier nog ooit een alomvattende visie heeft voorgelegd van waar het uiteindelijk naartoe moet met de (con)federale staat België.

Bijna iedere staatshervorming is in dit land begonnen met een uitslaande brand, die na een min of meer langdurige procedure werd geblust met een halfslachtig compromis, dat evenveel onopgelost liet als er nieuwe rationele structuren werden op poten gezet.

VLEUGELLAMME STAAT

De zesde staatshervorming, die van de regering-Di Rupo, is daar een goed voorbeeld van. Ook nu we het half dozijn hebben bereikt, is er niet eens een blauwdruk van wat het definitieve België zou moeten worden. Wie bevoegd is waarvoor, wie welke middelen krijgt, wie financieel moet opdraaien voor fouten uit het verleden, hoe dat alles gesmeerd moet draaien, er bestaat geen actueel thema of het is voer voor blijvende discussie.

Neem nu het Belgische klimaatbeleid. De federale regering is verantwoordelijk bij de Europese instanties, maar ze is in deze kwestie vleugellam. De regionale regeringen zijn bevoegd, maar ze bereikten nog steeds geen overeenstemming over het aandeel dat hun industrie op zich zou moeten nemen.

Dat schept een beeld van een ruziënde staat, waarvan het resultaat nu al vast staat: op zeker moment zal de Europese Unie de kwestie voorleggen aan de Europese rechters bij gebrek aan een Belgisch nationaal klimaatplan. Wie een beetje begaan is met de toekomst van de planeet, moet al hopen op een uitspraak van een Belgische rechtbank in de klimaatzaak die een aantal BV's en BB's hebben aangespannen tegen de vier bevoegde overheden. Ze zijn niet kansloos. Dat is in Nederland nu bewezen.

Het is maar één element dat leidt tot een totale stilstand van het beleid als gevolg van een ondoorzichtige structuur van bevoegdheden en verantwoordelijkheden.

FEITELIJKE BONDGENOTEN

Er zijn er nog: de toekomst van de luchthaven in Zaventem, waar Brussel met Vlaanderen in conflict ligt; de buitenlandse handel, die op te richten metropolitaine gemeenschap voor een samenwerking tussen Brussel en zijn hinterland, die de Vlaamse overheid onder druk van de N-VA tegenwerkt zoveel ze kan. Het heeft al geleid tot de gênante vraag van de burgemeester van Antwerpen, nota bene op een conferentie in New York, wat die federale minister van Buitenlandse Handel heel de dag uitricht. Dat blijkt nogal mee te vallen, gezien het bedrag aan contracten (18 miljard euro) dat Belgische bedrijven in China hebben kunnen tekenen tijdens de recentste koninklijke missie.

Helaas zal er voor het jaar 2019 geen oplossing komen, want de afwerking van de staatsstructuur zal tot dan in de koelkast blijven. En dat betreurt B Plus evenzeer als de N-VA, zij het met andere finaliteiten. Bij de N-VA willen ze het land in twee knippen, B Plus wil het gestroomlijnd doen draaien met respect voor ieders plaats en eigenheid.

STAATSHERVORMING "ON HOLD"

Op zichzelf is het verstandig om midden in een nog uit te voeren veelomvattende hervorming geen verwarring te stichten met weer nieuwe hervormingen, die uiteindelijk niet anders zullen kunnen dan interfereren in het tot stand komen van de nieuwe federale en regionale structuren. Maar hoeft dat tot niets doen te leiden, tot algehele stagnatie, niet alleen van het beleid, maar ook van het denken? Waartoe anders zou de nieuwe Senaat dienen, die tot dusverre nog niet veel heeft uitgericht?

Een volwaardig politicus met een topfunctie in het bestuur van een land/regio moet het mee tot zijn plicht maken om een toekomstbeeld te schetsen van de organisatie van zijn land.

Ook al maakte Jean-Luc Dehaene zich er vroeger vanaf met de opmerking dat de "hervorming van de staat nooit af zal zijn, maar een evolutief proces is", toch moeten wij ook nu nadenken over een alomvattende structuur en de middelen van samenwerking tussen de federatie en de delen ervan. Het is een beetje zoals het Griekse probleem. Of het nu binnen één structuur is of erbuiten, in de twee gevallen moeten er afspraken worden gemaakt.

Precies deze periode dat de regeringspartijen de staatshervorming "on hold" hebben gezet, biedt de kans om in alle rust en zonder de gebruikelijke verwijten over en weer binnen een commissie staatshervorming, ideeën te leveren over hoe we onze eigen toekomst zien.

DRIE ELEMENTEN

Als de "aangestelden" door de burgers het denken over de staat hebben stilgelegd, betekent dat nog niet dat onafhankelijke organisaties en drukingsgroepen dat voorbeeld moeten volgen. Dat moeten zij uiteraard niet. Het is precies onze finaliteit om het thema op de agenda te houden en ideeën te leveren en voorstellen te doen om het huiswerk al was het voorlopig definitief te beslechten. Dat is een van de redenen waarom B Plus zelf werkt aan een "Blauwdruk België".

Er blijven ook punctuele elementen, waarvoor een oplossing noodzakelijk is en waarmee beter niet gewacht wordt tot na de volgende verkiezingen, op 16 juni van het jaar 2019 of daaromtrent.

Het tweede element dat al lang op de agenda staat, onder meer door academici, is de zogenaamde federale kieskring, waarbij een aantal toppolitici zich verkiesbaar kunnen stellen in het hele land. Het moet de democratische legitimiteit van verkozen politici versterken, als alle burgers zich over hen kunnen uitspreken en niet enkel die van hun regio. Het zal de samenhang van het land versterken en dat is uiteraard de reden waarom nationalisten er fel tegen gekant zijn. Het is een nieuwigheid in de kieswet die vrij eenvoudig kan worden geïntroduceerd.

Een derde element, na de Blauwdruk België en de federale kieskring, is de toekomst van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Als de verschillende staatshervormingen nog geen beeld van communautaire rust hebben kunnen scheppen, is het hier in onze hoofdstad. Over dat statuut voor Brussel heeft B Plus een uitgebreide "status questionis" samengesteld met een aantal verrassende ideeën en voorstellen die het debat verder kruiden.

Het nieuwe statuut moet Brussel voldoende autonomie geven als aparte regio en moet tegelijk toelaten dat de hoofdstad haar rol van bindend element van de natie kan blijven spelen, waar alle burgers beschermd zijn, in al hun kwaliteiten en hoedanigheden.

Laten we vandaag nadenken en oplossingen aandragen, om ze morgen te kunnen uitvoeren.

HOOFDSTUK II: HET PROBLEEM BRUSSEL: ZES OPLOSSINGEN VOOR DE UITVERKOREN TWISTAPPEL

Willy Peerens – Secretaris-generaal/Penningmeester van B Plus

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest: dit klein lapje grond, geprangd tussen de twee voornaamste taalgemeenschappen, dikwijls de uitverkozen twistappel en de oorzaak van talrijke polemieken, waar de communautaire perikelen in het land maar al te dikwijls ten top worden gedreven en uitgevochten.

Sommigen houden (onterecht?) vast aan het (kortzichtig?) territorialiteitsbeginsel terwijl anderen dan weer de mening zijn toegedaan dat Brussel nog het enige is wat België samen houdt. Wat door niemand wordt ontkend: dit gewest met de stad Brussel als zetel van de Europese Commissie en hoofdkwartier van de NAVO en als hoofdstad van België, Vlaanderen en de Franstalige Gemeenschap, heeft zowel maatschappelijk als economisch en financieel, een belangrijke impact op het functioneren van het huidige België. Dat is misschien dan ook de reden waarom het toch zo moeilijk lijkt om een voor iedereen aanvaardbare oplossing van het "probleem Brussel" te vinden.

B Plus heeft in dit kader een aantal innovatieve (soms controversiële) voorstellen uitgewerkt die mogelijk een bijdrage kunnen leveren aan het debat over de institutionele omkadering van dit gewest. Een bloemlezing:

BRUSSEL: EEN VOLWAARDIG GEWEST

Tot voor kort was Brussel de enige stad ter wereld die geen zeggenschap had over de eigen culturele aangelegenheden. De 6de staatshervorming heeft daar, al is het maar gedeeltelijk, verandering in gebracht: het gewest krijgt culturele bevoegdheden, wordt bevoegd voor de financiering en subsidiëring van de gemeentelijke sportinfrastructuur en in min of meerdere mate voor de beroepsopleiding. Sommige aspecten van de gezondheidszorg, de kinderbijslag en het jeugdsanctierecht worden eveneens, via de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) aan Brussel toevertrouwd.

Maar is dit voldoende? Beschikt Brussel daardoor over een fiscaal correcte basis en armslag om efficiënt te kunnen besturen? Wordt Brussel dan verlost van de perfide logica van permanente confrontaties tussen Walen en Vlamingen? Neen dus! En kan men zomaar voorbijgaan aan het multiculturele karakter van Brussel en aan het groeiend zelfbewustzijn van de Vlaamse en Waalse Brusselaar die zichzelf meer en meer als "Brusselaar" profileert en steeds minder als "Vlaming" of "Waal"? Zeker niet!

Een co-beheer van het Brussels gewest door Vlaanderen en Wallonië lijkt voor velen de ideale oplossing. Waarom? Omdat iedereen, in casu de overige gewesten, toch wel hun greep wensen te behouden op de besluitvorming van dit toch zo (economisch en financieel) belangrijk gewest van het land. Iedereen wil een stukje van de taart! Naar de buitenwereld toe (de eigen publieke opinie) wordt dit natuurlijk gans anders voorgesteld: bescherming van de minderheden, behoud van de culturele entiteit en vrijwaring van het territorium zijn maar enkele van de argumenten die tot vervelens toe, altijd maar opnieuw worden voorgeschooteld.

Deze oplossing wordt door B Plus resoluut van de hand gewezen; dit betekent immers een gigantisch democratisch deficit, gaat volledig voorbij aan de Brusselse realiteit en gaat regelrecht in tegen de regels van een efficiënt bestuur. Een beperkte voogdij van de federale staat omwille van de hoofdstedelijke en internationale rol wordt daarentegen wel aanvaard.

Enkel een volwaardig statuut van het Brussels gewest, op voet van gelijkheid met de andere gewesten en met dezelfde bevoegdheden, rechten en plichten biedt de nodige garanties voor een duurzame en efficiënte oplossing. Indien men voor deze oplossing kiest moet men daarenboven de moed hebben om de verschillende Gemeenschapscommissies in Brussel in vraag te stellen. Is de gegarandeerde vertegenwoordiging van de Vlaamse minderheid in de Brusselse regering en in het Brussels parlement niet voldoende om tegemoet te komen aan de Vlaamse verzuchtingen in dit gewest?

TAALGEMENGDE KIESLIJSTEN

Het indienen van taalgemengde (Nederlandstalig - Franstalig) kieslijsten in Brussel is momenteel bij wet verboden, wat betekent dat er in Brussel twee aparte kiescolleges worden opgericht. Het feit dat de institutionele tweedeling tussen Nederlandstaligen en Franstaligen niet langer beantwoordt aan de maatschappelijke realiteit in de stad, is de voornaamste reden waarop de voorstanders zich baseren om taalgemengde kieslijsten in te voeren. Volgens hen moeten kieslijsten samengesteld worden op basis van een politieke opinie en niet op basis van de taal. De tegenstanders beroepen zich dan weer op het bestaand historisch Belgisch institutioneel compromis om dergelijke kieslijsten af te zweren.

B Plus sluit zich volledig aan bij de voorstanders: dergelijke lijsten, gekoppeld aan de afschaffing van de afzonderlijke kiescolleges maar met behoud van de gegarandeerde vertegenwoordiging, gaan uit van het principe dat een kandidaat zich moet kunnen aanbieden op basis van zijn politieke overtuiging en niet op basis van zijn taalstatuut.

Deze stellingname ligt volledig in lijn met het promoten van een federale kieskring voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers, een voorstel dat al sinds lang door B Plus verdedigd wordt. Waarom kunnen in Brussel - en in gans België trouwens - Nederlandstalige kandidaten zich niet tot Franstalige kiezers richten en omgekeerd? Op die manier leert men elkaar beter kennen en dit kan alleen maar de solidariteit, het "samen leven" en het wederzijds respect in eenzelfde stad en in eenzelfde land doen aanzwengelen.

En waarom zou men in het Brussels gewest niet overwegen om, met het voorzien van de nodige beschermingsmechanismen, taalfaciliteiten voor bijvoorbeeld het gebruik van het Engels toe te kennen? Dit zal ongetwijfeld het imago als gastvrij gewest en de internationale aantrekkingskracht van Brussel enkel maar doen toenemen.

GEMENGDE FINANCIERING

Momenteel draait het gewest op voor de kosten die verbonden zijn aan het uitoefenen van de hoofdstedelijke en internationale functie (bijvoorbeeld de ordehandhaving bij betogingen en bij internationale (Europese) conferenties en vergaderingen). Bovendien draagt het gewest de lasten van een groot aantal pendelaars uit de andere gewesten die in Brussel komen werken en waarop geen belastingen op de inkomens kan geheven worden.

De Beliris-akkoorden voorzien extra financiële middelen van de federale overheid voor de kosten te wijten aan de hoofdstedelijke en internationale rol van het gewest.

Een gemengde financiering voor de overige kosten lijkt de ideale oplossing, waarbij het gewest ook aanspraak kan maken op financiële middelen, niet enkel op basis van de woonplaats maar ook op basis van de werkplek.

BESCHERMING VAN CULTUURGROEPEN

In het Brussels gewest waar diverse culturen elkaar ontmoeten, is de bescherming en de ontplooiing van de verschillende cultuurgroepen van essentieel belang voor het samen leven in één gewest. In tegenstelling met wat nu gebeurt, moeten de verschillende taalgemeenschappen instaan voor de bescherming van de cultuurgroepen in het gewest, maar niet als voogden maar wel als partners.

INTERNE HERSTRUCTURERING VAN HET AANTAL GEMEENTEN EN DE POLITIEZONES

Brussel telt momenteel 19 gemeenten en 6 politiezones. Men kan zich ongetwijfeld de vraag stellen of dergelijke ver doorgevoerde decentralisatie, vooral geïnspireerd door de strijd om meer macht en invloed in de hoofdstad, nog wel financieel haalbaar is en of die nog wel efficiënt werkt. Uiteraard dient men rekening te houden met het subsidiariteitsbeginsel, maar dit mag niet ge(mis)bruikt worden om de scheefgroei van bestaande structuren (baronieën) te rechtvaardigen.

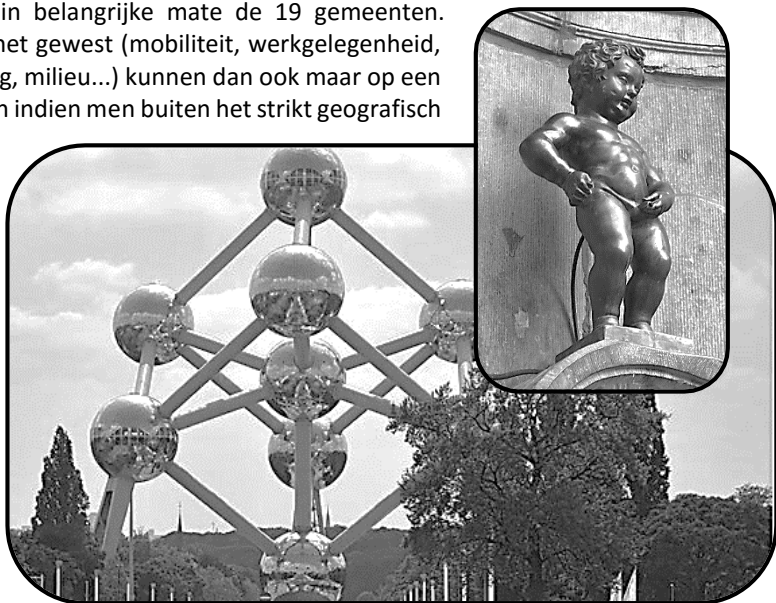
Gaat men de moed durven opbrengen om dit ingebakken taboe te doorbreken en om een grondige evaluatie van de interne gemeentelijke en politieke structuren door te voeren? Het is in ieder geval een evaluatie waar B Plus voor de volle 100% achter staat.

BRUSSELSE HOOFDSTEDELIJKE GEMEENSCHAP

Het hinterland van Brussel overstijgt in belangrijke mate de 19 gemeenten. Essentiële uitdagingen voor de toekomst van het gewest (mobiliteit, werkgelegenheid, economische ontwikkeling, ruimtelijke ordening, milieu...) kunnen dan ook maar op een efficiënte en coherente manier beheerd worden indien men buiten het strikt geografisch kader van het gewest, activiteiten kan ontwikkelen.

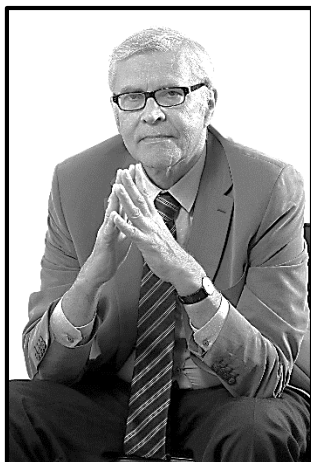
De toekomst van Brussel ligt niet in het uitbreiden van het grondgebied, maar wel in het samenwerken met het hinterland op basis van concrete dossiers, binnen de Brusselse Hoofdstedelijke Gemeenschap, op voet van gelijkheid en waarbij geen van de partners door de andere kan gedomineerd worden.

Het is daarom van primordiaal belang dat de Brusselse Hoofdstedelijke Gemeenschap opnieuw de belangstelling krijgt die het verdient en dat deze instelling nieuw leven wordt ingeblazen.

HOOFDSTUK III: WAAROM DE BELGISCHE FEDERATIE NIET WERKT

Luc Van der Kelen – Politiek raadgever van B Plus

Wat heeft de verandering, die zich sinds 1970 in België voltrekt, de burgers opgeleverd? Worden wij nu beter, efficiënter en goedkoper bestuurd in het (con)federale België dan vroeger tijdens het unionistische systeem?

Eigenlijk is dit de essentiële vraag die we moeten beantwoorden. We hebben het federalisme immers niet ingevoerd voor ons ideologisch-nationalistisch plezier, maar om een einde te maken aan de communautaire oprispingen die het Belgisch systeem sinds halfweg de jaren zestig lieten vastlopen. Verscheidene generaties hebben het eenheidsbestuur omgevormd tot een federaal bestuur, omdat de conflicten de toekomst onmogelijk maakten.

Als we hier de vraag stellen naar de mate van efficiëntie van het federalisme, is het dus niet om terug te keren naar het verleden. Er leeft bij vrijwel niemand, zeker niet in de rangen van B Plus, het nostalgische verlangen naar het tricolore unionisme. Er is geen weg terug van het federale België. Dat is verworven en het komt in belangrijke mate tegemoet aan de vraag van de burgers om meer voor zichzelf te zorgen op basis van het principe van subsidiariteit. Bestuur moet verlopen via het niveau dat het dichtst staat bij de burgers en de grootste vorm van efficiëntie oplevert. Dit gezegd zijnde zijn we nog lang niet waar we moeten zijn.

Elke week krijgen we daar wel een voorbeeld van, uit het leven gegrepen. Denk maar aan de nieuwe verdeling van de middelen onder de verschillende bestuursniveaus, op basis van de nieuwe Financieringswet, het sluitstuk van de 6de Staatshervorming van de regering Di Rupo.

Een gênant spektakel was het. In de eerste rekening kregen de deelstaten 750 miljoen minder dan geraamd bij de opstelling van de begroting. Na protest volgde de correctie via een hertelling die het verschil terugbracht tot een goeie 150 miljoen en voor Vlaanderen zelfs tot nul. Moeten we er dan vanuit gaan dat de centen in België verdeeld worden naar de wens van de teller, richting federaal onder Di Rupo, naar de deelstaten onder N-VA-bestuur?

Er vallen nog andere voorbeelden op te sommen:

- Het kluwen van de luchtvaartroutes boven Brabant en Brussel;
- De hoofdstedelijke gemeenschap Brussel die de samenwerking tussen Vlaams- en Waals-Brabant en Brussel moet coördineren, maar door de N-VA wordt geblokkeerd;
- Het uitblijven van een nationaal klimaatplan omdat de deelstaten de grootste inspanning naar elkaar blijven toespelen. Dat kan ons finaal een Europese boete en blamage kosten. Het zou het beste bewijs zijn dat het federalisme zoals we dat kennen, niet werkt en dat finaal de N-VA gelijk heeft dat enkel confederalisme of separatisme zal helpen;
- Nog gênanter is de hoog oplopende discussie over de bevoegdheid voor Buitenlandse Handel.

Ondanks de "copernicaanse revolutie" blijft het federalisme "à la belge" de "bric-à-brac" die de grondwetgevers hebben gewild. In elk bevoegdheidsdomein vallen er wel subdomeinen te ontdekken waar de bevoegdheid onduidelijk is. Het omstandige dossier over Brussel, dat B Plus opstelde, heeft enkele tientallen pagina's nodig om de bevoegdheidsverdeling in en buiten Brussel alleen maar te beschrijven.

De oorzaak voor het gebrek aan coherentie en efficiëntie heeft rechtstreeks te maken met de wijze waarop de staatshervormingen zijn uitgevoerd. Bijna stuk voor stuk - met de zeer beperkte Lambermont-hervorming van premier Guy Verhofstadt als uitzondering - werden ze uitgevoerd, als gevolg van een uitslaande brand tussen de twee grote gemeenschappen van het land. Als Vlamingen en Franstaligen strijdend tegenover elkaar staan, is daar altijd een onzalig compromis het gevolg van geweest. Zo werd België in vijf, zes stapjes uit elkaar gehaald waarbij partijpolitieke belangen er altijd voor hebben gezorgd dat departementen uiteen werden gescheurd omdat in een of ander domein telkens weer een detail te bespeuren was met politieke, financiële of economische consequenties die één van de gemeenschappen of deelstaten niet wilde nemen.

De conclusie is in feite voor de hand liggend: door de ongeordende manier - we lossen de problemen op als ze zich stellen - waarop de hervormingen van de instellingen werden doorgevoerd, is er op geen enkel ogenblik een transparante bevoegdheidsverdeling tot stand gekomen. En daardoor werkt het Belgisch federalisme op zijn best krakkemikkig.

WEL ZELFBESTUUR, MAAR GEEN EFFICIËNT BESTUUR.

De leidende politici van de vorige generaties hebben verzuimd om in periodes van communautaire vrede te reflecteren over de finaliteit van het systeem. Telkens een stukje hervormen, groter of kleiner naargelang de hitte van het lopende communautair conflict, heeft een onwerkbaar systeem doen ontstaan, dat ons wel zelfbestuur heeft opgeleverd maar geen efficiënt bestuur.

Men vraagt zich soms af waarom het overheidsbeslag in ons land zo groot is. Welnu, men moet het antwoord niet ver zoeken: het is het directe gevolg van de complexiteit van het institutionele monster dat we hebben gecreëerd. Het is tijd om een andere weg op te gaan.

Precies nu de lopende regering de staatshervorming in de koelkast heeft gestopt tot 2019, is er een gelegenheid om een transparant en ultiem nieuw België te laten bediscussiëren door een commissie van politieke en niet-politieke specialisten in het domein. Academici kunnen daarbij een vooraanstaande rol spelen, zoals Frank Vandenbroucke in de pensioencommissie.

De gelegenheid is er want communautaire rust tot 2019 zonder parlementsverkiezingen.

Het kader is er want de Senaat is blijven bestaan, precies als plaats voor reflectie, onder meer over de instellingen.

En de aanleiding is er: de voortdurende kleine en grote discussies over de bevoegdheden die een efficiënt bestuur bemoeilijken. Alle partijen, ook die van de oppositie, kunnen eraan deelnemen.

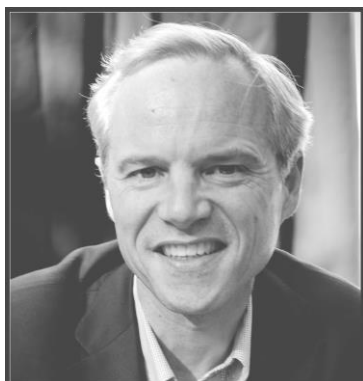
In een tijd van communautaire vrede moeten de politici de volgende staatshervorming voorbereiden, één die vertrekt van een transparante en logisch georganiseerde federale staat, waarin alle gemeenschappen en de federatie naar waarde worden geschat.

Laten we ons immers geen illusies maken: de vrede tussen de Belgen is niet voor eeuwig gegarandeerd. Er zullen nieuwe symbooldiscussies komen. Beter tegen dan te beschikken over een voorbereid politiek kader dan met de rug tegen de muur de zevende staatshervorming te moeten onderhandelen. Het zou anders wel eens de scheiding van tafel en bed kunnen worden.

HOOFDSTUK IV: DE BRUSSELAARS 60 CM GROTER DAN DE VLAMINGEN?

Bertrand Waucquez – Voorzitter van het Directiecomité van B Plus

Nu de concrete gevolgen van de 6de staatshervorming nog geëvalueerd moeten worden rijzen steeds meer vragen over de efficiëntie van de tot hiertoe genomen beslissingen.

Bepaalde thema's komen regelmatig aan bod: kinderbijslag, buitenlandse handel, brugpensioenen, activeren van werklozen, justitie, verkeersveiligheid, financieringswet, lawaaioverlast van de nationale luchthaven, mobiliteit...

Nu kijken wij meer in detail naar een bevoegdheid die al 35 jaar geleden gedeeltelijk gewestelijk geworden is: energie. Energie is essentieel voor onze economie. Ze is een basisgrondstof voor onze industrie, maar ook een onmisbaar element van ons dagelijks leven: denk o. a. aan verwarming, verlichting, transport, ...

Recentelijk is energie het onderwerp van hevige debatten geworden. Er zullen inderdaad in de komende jaren en decennia veel uitdagingen aangepakt moeten worden, bijvoorbeeld:

- De bevoorrading in een context van groeiende vraag op wereldniveau, van reserves van fossiele brandstoffen die op termijn schaarser zullen worden en van grote prijschommelingen;
- De Europese integratie van de elektriciteits- en gasmarkten;
- De klimaatveranderingen;
- De evolutie naar meer hernieuwbare energie (rekening houdend met de fluctuerende en moeilijk voorspelbare productie van windkracht en zonne-energie, waarvoor een goede planning inzake netwerkbeheer en opslagcapaciteit vereist is) en minder kernenergie;
- De steeds groeiende decentrale, "huishoudelijke" productie (momenteel vooral zonnepanelen, binnenkort waarschijnlijk ook individuele micro windturbines voor de residentiële sector);
- De installatie van slimme netwerken en slimme meters.

HOE IS DE ENERGIESECTOR GEORGANISEERD IN BELGIË?

Sinds de staatshervorming van 1980 zijn zowel de federale overheid als de gewesten bevoegd voor energie. De gewestelijke materies zijn gevoelig uitgebreid in 1988, en sinds de 6de staatshervorming zijn de deelstaten ook bevoegd om de prijzen te controleren in materies die onder hun bevoegdheid vallen, meer specifiek voor het domein energie, de openbare gasdistributie en de distributie van elektriciteit.

De federale staat blijft bevoegd voor materies waarvan de technische en economische complexiteit een homogene aanpak vergt op nationaal niveau, o.a. de grote infrastructuren voor de productie, het vervoer en de stockage van energie.

De tijd is nog niet rijp om een definitieve balans op te maken van de verdeling van de bevoegdheden over energie, maar ze heeft ongetwijfeld tot een aantal afwijkingen geleid, een paar voorbeelden:

DE BRUSSELAARS 60 CM GROTER DAN DE VLAMINGEN EN DE WALLEN?

Bij de opstelling van een energieprestatiecertificaat voor de residentiële sector, wordt het totale primaire energieverbruik van een woning gedeeld door het aantal m² "bruikbare vloeroppervlakte". Maar die m² worden niet op dezelfde manier geteld in de verschillende gewesten. In een zolder bijvoorbeeld worden ze geteld vanaf 1,5 m vrije hoogte in Vlaanderen of Wallonië, en 2,1 m in Brussel, net alsof de Brusselaars 60 cm groter zijn dan de anderen...

Dit lijkt anekdotisch, maar er zijn nog andere verschillen tussen de systemen, die er dan voor zorgen dat dezelfde woning aan de een of de andere kant van een gewestgrens een ander resultaat krijgt. En gezien de verschillende resultaten zullen ze geharmoniseerd moeten worden om met één stem op Europees niveau te kunnen spreken.

DE BEROEPSOPLEIDINGEN VOOR DE TECHNIEKERS IN DE SECTOR

Installateurs, monteurs en specialisten in verwarmingsinstallaties moeten opleidingen volgen om conformiteitsattesten op te stellen en periodieke controles uit te voeren. Een firma die in de 3 gewesten wenst actief

te zijn moet haar personeel naar 3 verschillende opleidingen sturen, met alle gevolgen van dien wat tijdsverlies, frustraties en financiële impact betreft, om niet te spreken over de risico's van verwarring en fouten.

DE "BURDEN SHARING" I.V.M. HET KLIMAATPLAN

Tot hiertoe zijn er nog geen concrete afspraken tussen de deelstaten en de federale overheid inzake de vermindering van de CO₂-uitstoot, de investeringen in hernieuwbare energie of de internationale klimaatfinanciering. Op de VN-klimaattop in Lima van december 2014 had België nog geen akkoord over de financiering van het klimaatbeleid. Hopelijk wordt er in dit dossier wel vooruitgang geboekt tegen de volgende klimaatconferentie die eind 2015 in Parijs zal plaatsvinden, anders riskeren wij opnieuw een modderfiguur te slaan.

Door het splitsen van een groot deel van de bevoegdheden inzake energie in ons land is men niet alleen efficiëntie kwijtgeraakt, maar ook belangrijke schaaleffecten. Denk maar aan de verwachte groei van de lokale (huishoudelijke) productie van elektriciteit die gepaard zou moeten gaan met de installatie van slimme meters/netwerken: zou het niet beter zijn deze evolutie op nationaal niveau te organiseren? Met uitzondering van het creëren van bijkomende jobs voor mensen die hetzelfde doen maar net op een andere manier of die ervoor moeten zorgen dat gegevens en systemen van de deelstaten terug geharmoniseerd worden op federaal niveau (om te kunnen rapporteren naar Europa), kan de vraag gesteld worden van de toegevoegde waarde van de splitsing in deze sector.

Wij hebben reeds meermaals aangetoond dat wij niet pleiten voor een terugkeer naar een unitair België (zie bij voorbeeld recente opiniestukken van B Plus op Knack.be), maar waarschijnlijk hebben de verschillende "Belgische compromissen" die ons tot de huidige situatie geleid hebben, hun limieten bereikt.

Voor de bevoegdheid energie alsook voor de zoveel anderen die (gedeeltelijk) gesplitst zijn zullen wij waarschijnlijk binnenkort met enige bescheidenheid naar goed functionerende federale landen moeten kijken en zien op welke manier hun voorbeelden inzake verdeling van bevoegdheden kunnen gevolgd worden om een optimaal niveau van efficiëntie te bereiken. En niet op basis van dogma's en à priori's, nog minder op basis van de taal, maar op basis van objectieve cijfers en gezond verstand.

Dan zullen wij in het kader van een algemeen energieplan en klimaatplan een efficiënt energiebeleid voor het hele land kunnen bepalen, met onderlinge connectiviteit waarbij ieder gewest voor zijn berekend aandeel zal moeten instaan.

HOOFDSTUK V: TWEETALIGHEID: NOODZAKELIJK MAAR ONVOLDOENDE VOOR DE TOEKOMST VAN HET FEDERALE BELGIË

Jan Reynaers – Lid van de Raad van Bestuur van B Plus

Hoe zit het met de tweetaligheid van de modale Belgische burger?

Heel de geschiedenis van ons land staat bol van discussies, debatten en wetsvoorstellen inzake tweetaligheid. Enerzijds eentalige regio's en anderzijds tweetalige ambtenaren, magistraten en geneesheren in het tweetalige Hoofdstedelijk Gewest Brussel.

Vele Franstalige politici vergeten gemakshalve dat zonder die ettelijke generaties tweetalige (nationale) ambtenaren en magistraten, België de facto onbestuurbaar zou geweest zijn

Daarenboven was het voor hen een evidentie dat Vlamingen tweetalig waren wat hen toeliet eentalig te blijven. Hun taal en cultuur waren immers superieur aan dat allegaartje van Vlaamse dialecten.

De decennialange strijd van de Vlaamse Beweging heeft uiteindelijk geleid tot de Taalwetgeving, gecoördineerd in 1966: een lange lijst van verplichtingen en verbodsbepalingen. In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (zowel op het niveau van de 19 gemeenten als op gewestelijk niveau) hebben de meerderheid van de Burgemeesters, OCMW-Voorzitters en Regionale Ministers deze "wetten van openbare orde" omzeild door een onderscheid in te voeren tussen "tweetaligheid van de ambtenaren" en "tweetaligheid van de diensten" wat in de realiteit dan neerkwam op "un Flamand bilingue par service" en "des fonctionnaires unilingues francophones"!

Dit had kunnen vermeden worden indien de Franstalige beleidsverantwoordelijken wat realistischer en meer toekomstgericht hadden gedacht en gehandeld, quod non.

Er mag ook niet vergeten worden dat de wijze waarop het Nederlands werd onderwezen in de Franstalige scholen heel "passief" was en dat dit onderwijs kon vergeleken worden met de manier waarop een "dode taal" als het Latijn werd onderwezen. Daarenboven was er geen politieke wil in Franstalig België (en zeker niet in de hoofdstad) om de Franstalige scholieren op 18 jaar effectief tweetalig te maken.

In Wallonië heeft men - tot op heden - aan de leerlingen in het secundair onderwijs de keuze gelaten tussen Nederlands en Engels als tweede taal. In Vlaanderen daarentegen was en is Frans de verplichte tweede taal in het middelbaar onderwijs.

Wel moet hier vermeld worden dat er ondertussen reeds meer dan 220 scholen in Wallonië zijn waar de leerlingen worden "ondergedompeld" in een taalbad waarbij het Nederlands stapsgewijze wordt aangeleerd door ook de "niet-taalgebonden" vakken in die taal te onderwijzen.

In Vlaanderen daarentegen was het wachten tot september 2014 vooraleer dit soort initiatieven kon starten via een decreet. Het voorbije schooljaar waren 3 scholen bereid om met dit pilootproject te starten.

HOE IS DE SITUATIE NU OP HET NIVEAU VAN DE MODALE BELGISCHE BURGER QUA TWEETALIGHEID?

We kunnen alleen maar vaststellen dat in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en in de brede Rand de tweetaligheid van de meeste Franstalige jongeren (tussen 12 en 25 jaar) spectaculair is toegenomen dankzij een substantiële "inhaalbeweging" via de massale inschrijving van Franstalige jongeren in Nederlandstalige scholen. De moeilijkheden die dit veroorzaakt voor het onderwijzend personeel en ook voor vele Vlaamse ouders, vallen buiten het bestek van dit artikel.

Jammer genoeg is er sinds enkele decennia een soort "omgekeerde beweging" aan de gang in Vlaanderen: de grote meerderheid van de jonge Vlamingen (dus de latere volwassenen...) spreken een soort "approximatief Frans" dat pijnlijk is om te aanhoren. Eén van de spijtige gevolgen hiervan is het feit dat zij ook geen interesse meer hebben in wat er gebeurt in Franstalig België, wat nog versterkt wordt omdat Vlamingen weinig met de Franstalige media in contact komen. Onbekend blijft onbemind.

HISTORISCH OMGEKEERDE BEWEGING?

Wij kunnen deze "historisch omgekeerde beweging" alleen maar betreuren.

In de politieke wereld - in elk geval op federaal niveau - is de regel van de eentaligheid van Franstalige Ministers ondertussen de uitzondering geworden. Perfect tweetalige Ministers zijn natuurlijk nog niet voor morgen.

Is deze relatief positieve evolutie in Franstalig België nu voldoende om een harmonieus samenleven als "politiek cement" voor dit federale land te verzekeren?

B Plus vreest dat dit onvoldoende zal zijn omdat deze "inhaalbeweging" veel vroeger had moeten starten, namelijk in de periode dat er nog veel meer sprake was van een "nationaal land" en de regionalisering en communautarisering in talloze domeinen nog relatief bescheiden was.

POLITIEKE SPLIJTZWAM

Daarenboven is de politieke splijtzwam al lang niet meer de talenkwestie (behalve nog af en toe in Brussel en in de 6 faciliteitengemeenten rond de hoofdstad) maar hoe langer hoe meer een kwestie van "transfers".

Een taal en dan in het bijzonder de moedertaal is een bijzonder gevoelig onderwerp omdat ze in veel gevallen een fundamenteel onderdeel vormt van iemands identiteit. De meerderheid van de Belgen nemen aan het culturele leven deel via hun moedertaal en aldus is er een rechtstreekse link tussen taal en cultuur. Een identiteit bestaat echter bij de meeste burgers uit meerdere lagen en kan ook variëren naargelang de leeftijd of de plaats waar men leeft en werkt. De taalextremisten en de "splitstechnologen" doen er alles aan om alle Belgen in één en slechts één "taalkamp" te klasseren en aldus hun identiteit te reduceren tot één enkel aspect ervan.

In dit verband bestaat er bij vele (vooral Franstalige) ouders nog een zekere weerstand tegen dat "anderstalige" onderwijs waarbij de thuistaal wordt losgekoppeld van de schooltaal. Zij vrezen dat hun kinderen hierdoor zullen vervreemden van hun "culture française"!

Via wetenschappelijke enquêtes hebben de experts echter kunnen aantonen dat deze vrees ongegrond is.

In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is er weliswaar sinds één decennium een toenemende trend om bijvoorbeeld naar toneel te gaan kijken en luisteren in twee talen (via elektronische boventiteling) maar dat blijft toch de uitzondering op de regel.

Het valt op dit moment moeilijk te voorspellen of die hoger geschetste positieve evolutie bij de (Franstalige) jeugd zal doorsijpelen naar de politieke arena (de Kamer) en of zij het Belgische desintegratieproces zullen kunnen vertragen en zelfs op termijn omturnen naar een politiek model gestoeld op grotere samenwerking, meer begrip voor de andere gemeenschap en tenslotte België doen evolueren naar een echt goed functionerend coöperatief federaal land.

De weg zal lang zijn en bezaaid met veel tegenwerking. Het adagio was tot op heden steeds: "We zijn het niet eens over dit of dat.... dus laten we deze materie maar splitsen". De eerste Minister-President van Vlaanderen Gaston Geens lanceerde in dit verband wel de slogan: "Wat we zelf doen, moeten we beter doen". Een hele uitdaging die heel moeilijk meetbaar is want het blijft te dikwijls bij een mantra!

Anders dan in de "Fédération Wallonie - Bruxelles": ja... maar beter?

België zou als "brug" tussen de Latijnse en de Germaanse cultuur moeten kunnen uitgroeien tot een referentie inzake samenleven tussen twee volkeren met een verschillende taal en cultuur.

"Bye-bye à l'unilinguisme/Bye-bye aan de eentaligheid" lijkt ons een mooie en mobiliserende opdracht.

HOOFDSTUK VI: DE FEDERALE KIESKRING: HET NOODZAKELIJKE DAK OP HET FEDERALE HUIS

Tony Van De Calseyde – Ondervoorzitter van het Directiecomité van B Plus

Een federale kieskring behelst de mogelijkheid voor de kiezer om op federaal niveau zowel op politici uit het eigen taalgebied te stemmen als op politici uit het andere taalgebied.

De idee vloeit voort uit de vaststelling dat het federale niveau kampt met een gebrek aan democratische legitimiteit. De Vlaamse kiezers kunnen in principe immers het partijprogramma van de Franstalige partijen niet beoordelen in het stembokje en vice-versa. Nochtans bestaat de federale regering wel voor de helft uit Nederlandstalige en voor de helft uit Franstalige ministers, de eerste minister eventueel uitgezonderd, en heeft elke minister bevoegdheden op landelijk niveau. Dat de burger thans niet alle

ministers ter verantwoording kan roepen bij verkiezingen, is problematisch en wordt terecht gezien als een democratisch deficit.

Een federale kieskring zou dit kunnen verhelpen. Door aan politieke partijen de mogelijkheid te geven zich in heel België aan de kiezer te presenteren, zou het federale niveau ontegensprekelijk democratischer worden. Het zou de kiezer, ongeacht zijn woonplaats, de mogelijkheid geven zich uit te spreken over alle partijen die hem besturen. Dit is veruit de belangrijkste reden om te pleiten voor de invoering van een federale kieskring.

Een andere reden heeft alles te maken met het verhoopte effect van zo'n kieskring op de politici. Voorstanders van de federale kieskring menen dat zij politici ertoe zal aanzetten om, veel méér dan vandaag, oog te hebben voor wat er leeft aan de overzijde van de taalgrens. Vandaag ontbreekt het in ons kiessysteem volledig aan elke incentive in die zin. Integendeel, het huidige kiesstelsel maakt dat politici er alle belang bij hebben om zich voor het eigen kiespubliek af te zetten tegen de politici aan de overkant. Ofschoon het niet zeker is dat een federale kieskring de interesse voor de andere kant van de taalgrens zou aanwakkeren, lijkt dat toch waarschijnlijk. Een volgehouden desinteresse zou immers stemmen kosten.

Het is dan ook niet toevallig dat de idee van de federale kieskring, opnieuw aan de oppervlakte kwam naar aanleiding van de langste regeringsvorming die ons land ooit gekend heeft en die velen toeschrijven aan het feit dat Vlamingen en Franstaligen elkaar niet meer kenden.

De huidige periode van communautaire rust, is geen reden om het debat over de federale kieskring niet verder te voeren. Een nieuwe federale blokkering op korte termijn is niet uitgesloten. Bovendien toont de Europese actualiteit vandaag aan dat ook in Europa allerhande blokkeringen dreigen, die even goed in belangrijke mate veroorzaakt worden door een gebrek aan verantwoordingsplicht ten opzichte van het "Europees" kiespubliek.

Op politiek vlak is er betekenisvolle steun voor de federale kieskring. Sommige partijen namen ze op in hun programma en, behoudens N-VA en Vlaams Belang, tellen ze allemaal meerdere boegbeelden die "pro" zijn. Hun jongerenvoorzitters (met uitzondering van deze van de PS) publiceerden recent zelfs nog een gezamenlijk opiniestuk om de invoering ervan te bepleiten.

DE ARGUMENTEN CONTRA DE FEDERALE KIESKRING, SNIJDEN GEEN HOUT

Zo is een federale kieskring niet een soort super-BHV. Het probleem met BHV was dat Franstalige boegbeelden vanuit Brussel in een deel van Vlaams-Brabant konden meedingen naar de hand van de kiezer. De Vlaamse boegbeelden konden vanuit Brussel echter niet meedingen naar de hand van de kiezer in Waals-Brabant. Dit systeem was onevenwichtig, wat met de federale kieskring anders zou zijn. Franstalige politici zouden net zo goed als de Vlaamse moeten verdragen dat over de taalgrens heen gehengeld zou worden naar de gunst van de kiezer.

De federale kieskring zou geen afbreuk mogen doen aan de taalwetgeving. Campagnes zouden in Vlaanderen in het Nederlands gevoerd moeten worden en in Wallonië in het Frans.

Dat in weinig of geen andere federale landen één nationale kieskring bestaat, overtuigt ook niet als tegenargument.

Ten eerste, is België uniek qua geschiedenis en qua structuur. Het is dus niet omdat een federale kieskring elders niet zou bestaan, dat dit voor België geen goede oplossing zou kunnen zijn.

Ten tweede, zijn er wel degelijk landen waar een nationale kieskring bestaat. We hoeven daarvoor niet verder te kijken dan naar Nederland.

Ten derde, zijn er in de federale staten zonder federale kieskring meestal wel andere elementen aanwezig die de legitimiteit van het federale niveau versterken. In deze landen bestaan onder meer, anders dan in België, federale partijen die opkomen in het hele land.

Het klopt dat geen enkele wet Vlaamse partijen verbiedt om op te komen in Franstalig België of omgekeerd, terwijl dat (in de regel) niet gebeurt. Dat is echter geen argument “contra”, maar wel “pro” de federale kieskring. Want daardoor blijft het democratisch deficit op federaal niveau net overeind. Hierin het bewijs zien van het feit dat wij te verschillend zijn geworden om in elkaars achtertuin campagne te voeren, klopt niet. De oorzaak ligt veeleer in de ongeschreven regel dat men de zusterpartijen aan de overkant van de taalgrens geen concurrentie aandoet.

Het is ook niet juist dat de federale kieskring partijen op geforceerde wijze zou verplichten om zich te presenteren aan de anderstalige kiezer. Geen enkele partij wordt verplicht. De partijen zouden, net zoals de kiezer, gewoon een bijkomende mogelijkheid krijgen, waarvan sommigen gebruik zullen maken en anderen misschien niet.

BELGISCH NIVEAU VERSTERKEN?

Volgens sommigen zou de federale kieskring dienen om het Belgisch niveau te versterken, terwijl de kieswetgeving niet gebruikt mag worden voor politieke doeleinden. Dat een federale kieskring het Belgisch niveau sterker zou maken, is niet zeker. In elk geval is een veel belangrijker argument “pro” dat politici op elk niveau ter verantwoording moeten kunnen worden geroepen door het kiespubliek waarvoor zij bevoegd zijn. Dit is een legitieme en politiek neutrale reden om het kiesstelsel aan te passen. Overigens, tegenover de stelling als zou één bepaalde politieke strekking, namelijk de separatistische, benadeeld worden door de federale kieskring, staat de stelling dat momenteel de bruggenbouwers benadeeld worden, omdat het kiesstelsel nu de verdeeldheid sterk aanmoedigt. Wat zou trouwens nationalistische partijen tegenhouden om binnen de federale kieskring, in noord én zuid, kiezers te benaderen die tegen België zijn?

Dat het invoeren van een federale kieskring zou neerkomen op het terugdraaien van de klok, nu de staatshervorming België telkens verder uitkleedde, is evenmin correct. Los van het feit dat dit op zich geen geldige reden is om elk pleidooi voor een versterking van België als achterhaald te bestempelen, is het zo dat de federale kieskring niets te maken heeft met bevoegdheidsverdeling. Zij heeft daarentegen alles te maken met de (legitieme) betrachting om, zolang het federaal niveau bestaat, het democratisch gehalte ervan te vergroten.

Het is wellicht net daarom dat de meesten die vandaag tegen de federale kieskring zijn, tegelijk ook gewonnen zijn voor een volledige ontmanteling van België. Nationalisten, zoals N-VA, en verzoeningsgezinden, zoals B Plus, zijn het er meestal over eens dat het Belgisch niveau kampt met een democratisch deficit. Alleen vindt B Plus België zeker nog méér dan de moeite waard om daar iets aan te doen. N-VA & Co. daarentegen willen het kind met het badwater weggooien.

Het debat over de federale kieskring lijkt momenteel wat stil te liggen. Dat heeft alles te maken met het verdwijnen van het communautaire van de politieke agenda.

HOOFDSTUK VII: HET CONFEDERALISME IS GEEN EFFICIËNT MODEL

Luk Ryckaert – Lid van de Algemene vergadering van B Plus

Een confederatie is geen staat maar een verdrag van soevereine staten, zonder inspraak van de burgers. Elke lidstaat heeft een vetorecht wat de inefficiëntie van dit model mee verklaart.

Alle confederaties (behalve de Europese Unie) vielen na enkele jaren uiteen of evolueerden naar een federatie. Zo evolueerden de Verenigde Staten en Zwitserland naar federalisme, omdat de confederale structuur niet vlot functioneerde.

De Europese Unie is zowat de enige nog bestaande confederatie, maar ze draait nogal krakkemikkelig en er is geen politieke en nog minder een sociale unie.

Voor de N-VA-top is confederalisme overigens een stap naar separatisme en tevens een middel om Vlaanderen voor eeuwig een centrum-rechtse regering te bezorgen. Daar staat tegenover dat confederalisme wellicht zal leiden tot een Waalse regering waarin de PS zal zetelen.

Deze ideologische polarisering tussen Vlaanderen en Wallonië zal vroeg of laat leiden tot een Belgische vechtscheiding. Zulk klimaat zal investeerders afschrikken, de sociale vrede bemoeilijken en het prestige van België ondermijnen in Europa en de wereld.

Los van het feit of de huidige federale regering sociaal of asociaal is, moet men erkennen dat deze regering werkt. Het verhaal dat het federale niveau niet meer vlot zou functioneren, klopt dus niet. Als er spanningen zijn binnen deze regering, bestaan deze tussen de Vlaamse partijen onderling en niet tussen de Vlaamse partijen en de MR.

Intussen beheren N-VA-ministers topfuncties in de Belgische regering (zoals Binnenlandse Zaken, Financiën en Defensie) en blijven zij tot nu toe communautair gezien correct. De N-VA heeft echter alleen tijdelijk (tot 2019) beloofd communautair braaf te blijven.

Artikel 1 van de Statuten van de partij (dat een onafhankelijke Vlaamse staat wil) blijft bestaan, ook al bewijzen verschillende onderzoeken dat de meeste N-VA-kiezers de splitsing van het land niet lusten.

Er is overigens noch in Vlaanderen, noch in de andere gewesten ooit een meerderheid geweest bij de bevolking ten gunste van het separatisme. Volgens een recent onderzoek (aan de KUL) zou het aantal separatisten in Vlaanderen zelfs gehalveerd zijn.

MAXIMAAL UITKLEDEN VAN DE BELGISCHE STAAT

Splitsen van bevoegdheden is soms efficiënt, soms inefficiënt. Voor de N-VA telt alleen het maximaal uitkleden van de Belgische staat.

Verscheidende splitsingen die de N-VA wil, lijken ons inefficiënt zoals: de splitsing van de sociale zekerheid, politie en brandweer, splitsing of co-beheer van de federale culturele en wetenschappelijke instellingen, de afschaffing van de Belgische diplomatie (met groot prestigeverlies) en een soort utopisch Benelux of Europees leger.

Eén van de gekste splitsingen lijkt ons deze van de Spoorwegen. De meeste treinen rijden tussen meerdere gewesten en bijna de helft van de treinen gebruiken de Brusselse Noord-Zuid-verbinding. Voor N-VA worden Vlaanderen, Wallonië en Brussel eigenaar van de spoorweginfrastructuur en worden zij exploitant. De veiligheid en de interoperabiliteit blijven confederaal. Een confederaal orgaan zal het treinverkeer regelen dat de grenzen van Vlaanderen, Wallonië en Brussel overschrijdt.

De opsplitsing van de Spoorwegen in 2 (vroeger 3) bedrijven werd fel betwist. De N-VA doet nog straffer: er komen Vlaamse, Waalse, Brusselse en confederale treinen. Kortom, alles wordt nog complexer.

DEMOCRATISCH DEFICIT

Bovendien blijven er weinig Belgische bevoegdheden over. Het "Belgisch" parlement wordt niet meer verkozen (er zijn geen federale verkiezingen meer). Het is gewoon een samenvoeging van 25 leden van het Vlaams parlement en 25 leden van het Waals parlement. De "Belgische" regering bestaat uit ministers die ofwel voorgedragen zijn door het Vlaams of Waals parlement, ofwel lid zijn van de Vlaamse of Waalse regering. Een en ander maakt dat er op het Belgisch niveau een reuzegroot demografisch deficit ontstaat.

Ook in Brussel gaat men naar een democratisch deficit omdat er een soort Vlaamse en Waalse subnationaliteit wordt ingevoerd, waar de grote meerderheid van de Brusselaars niet wil van weten en die bovendien volkomen strijdig is met het kosmopolitisch karakter van Brussel, zonder de administratieve chaos te vergeten die zou ontstaan.

HOOFDSTUK VIII: DE LIMIETEN VAN HET OVERLEG- EN SAMENWERKINGSMODEL ZIJN IN DIT LAND AL LANG OVERSCHREDEN

Willy Peerens – Secretaris-generaal/Penningmeester van B Plus

De opeenvolging van staatshervormingen is als een sluipend gif. Onschuldige maatregelen hebben als doel het land naar een confederaal kader te duwen.

Duizend. Dat is grosso modo het totaal aantal pagina's A4 dat de verschillende beleidsmakers in ons land nodig hebben om hun regeerakkoord of beleidsverklaring na de verkiezingen van mei 2014 in de diverse talen aan de man te brengen (452 N, 490 F en 38 D). Een duidelijker bewijs van de complexiteit van een land dat qua oppervlakte en aantal inwoners op wereldschaal nauwelijks iets voorstelt, kan moeilijk gevonden worden.

Een bloemlezing van een aantal algemene kritische beschouwingen die bij de analyse en bij het naast elkaar leggen van deze akkoorden of beleidsverklaringen kunnen gemaakt worden:

EEN INEFFICIËNTE STAATSSTRUCTUUR

Een eerste opvallende vaststelling: Door de zes opeenvolgende staatshervormingen werd het unitaire België omgevormd tot een federale staat waar door de toepassing van het subsidiariteitsbeginsel en onder druk van de nationalistische partijen, een groot aantal bevoegdheden naar de Gemeenschappen en Gewesten werden overgeheveld. Dit is ook één van de redenen waarom de Belgische staatsstructuur een ingewikkeld kluwen geworden is waarin men door het bos de bomen niet meer ziet en waar de confederale trekjes van het systeem niet langer ontkend kunnen worden.

Een voorbeeld: Door de strikte toepassing van het territorialiteitsbeginsel en onder het mom van het vrijwaren van het Vlaams karakter in Brussel en in de Brusselse rand, worden in het Vlaams regeerakkoord speciale paragrafen voorzien om het beleid in deze regio's uit te stippelen en worden de "Brusselnorm", de "Brusseltoets" en "Brusselparagrafen" ingevoerd. Kan het nog ingewikkelder?

Van efficiëntie is zeker geen sprake meer en hoelang gaat het nog duren vooraleer de burgers van dit land, die men nu een aantal niet onbelangrijke financiële besparingen oplegt, gaan beseffen wat de kostprijs is van een opdeling in functie van de taal? Het is immers de belastingbetaler die opdraait voor de kosten van de verschillende regeringen, van de verschillende administraties en voor het in werking stellen van de verschillende mechanismen die noodzakelijk zijn om het huidige systeem in stand te houden.

Een voorstel: waarom zou men niet eens de denkoefening maken en berekenen hoeveel de huidige federale staatsstructuur aan de individuele burger kost en welke besparingen het kan opleveren indien men die efficiënter zou organiseren? Door bijvoorbeeld een aantal bevoegdheden die momenteel geregionaliseerd zijn opnieuw onder hetzelfde (federale) dak onder te brengen.

SAMENWERKINGSAKKOORDEN: EEN DOEKJE VOOR HET BLOEDEN?

Wanneer men de verschillende akkoorden er in detail op naleest kan men er niet langer om heen: een plejade van samenwerkingsakkoorden en/of overlegorganen die te pas en te onpas moeten gesloten, opgericht of gepland worden. Waarom? Omdat het door de zelf gecreëerde ingewikkelde staatsstructuur en bevoegdheidsverdeling niet meer anders kan. Er is quasi geen enkel beleidsdomein meer of het maakt het onderwerp uit van een of ander samenwerkingsverband tussen de federale staat en de deelstaten en gemeenschappen, of tussen de entiteiten onderling.

Zelfs voor op zich relatief "kleine" problemen, zoals het beleid van de nationale luchthaven in Zaventem, zijn volgens het Vlaams regeerakkoord twee samenwerkingsakkoorden noodzakelijk, één met de federale staat en één met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, terwijl het opstellen van het geluidsactieplan boven Brussel een exclusieve Vlaamse bevoegdheid is. Men heeft het in dit land zichzelf toch verdomd moeilijk gemaakt.

Natuurlijk zijn in een federaal land samenwerkingsakkoorden tussen de verschillende entiteiten een absolute "must" en moeten die zelf aangemoedigd worden, maar in dit land is dit, tot in het absurde toe, een absolute noodzaak geworden en wordt het subsidiariteitsbeginsel ge(mis)bruikt om sommige opdelingen goed te praten.

Is dit een doekje voor het bloeden en verbergt men op die manier de onmacht van het huidig (te) ingewikkeld systeem om nog concrete beslissingen te nemen zonder dat men zich hopeloos vast rijdt in oeverloze discussies in de verschillende overleg- en samenwerkingsfora?

ONDUIDELIJKE BEVOEGDHEIDSVERDELING

De regeerakkoorden en de beleidsverklaringen die na de verkiezingen van vorig jaar werden opgesteld en goedgekeurd zijn een weerspiegeling van de afspraken die gemaakt werden in het kader van de 6de staatshervorming en waarvan de praktische uitvoering nu op stapel staat.

En men kan het niet langer meer onder stoelen of banken steken, in verschillende beleidsdomeinen bestaan er nog heel wat grijze zones waar de duidelijke afbakening van bevoegdheden ver zoek is. In sommige gevallen kan men zelfs spreken van een overlapping.

Een frappant voorbeeld hiervan is buitenlandse handel met de commotie die ontstaan is naar aanleiding van de politieke en economische missie naar Japan van premier Charles Michel en Kris Peeters, federaal Minister belast met Buitenlandse Handel, in mei 2015. Tijdens deze missie werden de merites van België bij Japanse investeerders verdedigd en werden de investeringsmogelijkheden in ons land voorgesteld.

Niemand heeft ooit het succes van deze missie in vraag gesteld, maar toch was Vlaams Viceminister-president Liesbeth Homans (N-VA) er als de kippen bij om roet in het eten te gooien en om te wijzen op het overschrijden van de bevoegdheden van de federale excellenties. Of was het enkel maar om de harde kern van de achterban te sussen? Wie zal het zeggen? Feit is dat de Vlaamse regering onmiddellijk besliste om van het departement "Internationaal Vlaanderen" een volwaardig "Ministerie van Buitenlandse zaken" te maken.

Maar wij kunnen wel degelijk het "wenkbrauwgefrons" van staatshoofden-gastheren begrijpen wanneer zij bij een buitenlandse missie de Belgische delegatie, met al die verschillende regeringen, gemeenschappen en afgevaardigden, de revue zien passeren. Ook zij zullen zich ongetwijfeld vragen stellen over de overlevingskansen van het "Instituut België" zoals dat nu vorm heeft gekregen.

Het uitwerken van het "Banenpact" van de Vlaamse regering en het "Banenplan" van de federale regering is een analoog voorbeeld van de discrepantie die er bestaat tussen de verschillende regeerakkoorden, voor wat de verdeling van bevoegdheden betreft.

We dringen daarom aan op een efficiënte en transparante hervorming van de instellingen, die niet het gevolg is van persoonlijke of politieke belangen of beide. De zes staatshervormingen zijn niet het resultaat van logisch denken met de bedoeling om het geheel beter te doen werken, integendeel. Als men ziet welke ondoorzichtige rimram van sommige bevoegdheden is gemaakt, dan is dat het resultaat van de tijdelijke belangen van die ene partij of die ene politicus; men kan er wel altijd een naam op plakken.

En ondertussen heeft er een echte "stoelendans" plaats om te bepalen wie er in de protocollaire rangorde naast wie mag zitten. Tot wat een opdeling allemaal leiden kan, of is het enkel maar om het eigen ego te strelen?

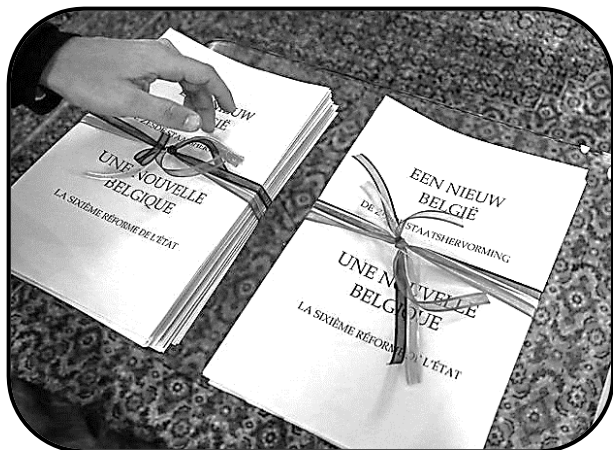
SLUIPEND GIF

Soms lijken bepaalde maatregelen die in sommige akkoorden zijn opgenomen onschuldig. Zo wordt ondermeer in het Vlaams regeerakkoord bepaald dat indien meerdere buitenlandvertegenwoordigers in hetzelfde land op post zijn, de Vlaamse Regering een coördinerende taak krijgt. Ieder logisch denkend mens zou toch verwachten dat een coördinerende taak toch voor het federaal niveau weggelegd zou moeten zijn. Niet dus.

In de diverse akkoorden kan men nog veel dergelijke "onschuldige" maatregelen terugvinden, maar uiteindelijk wijzen ze in hun totaliteit nog maar naar één richting: na de 6de staatshervorming de federale staat nog verder uitkleiden en het land naar een confederaal kader duwen.

Het zijn allemaal die onopvallende kleine addertjes onder het gras die zich als een sluipend gif en als een confederale kanker in de aders van het Belgisch institutioneel systeem nestelen en die uiteindelijk het federale systeem volledig ondermijnen.

De limieten van het overleg- en samenwerkingsmodel zijn in dit land al lang overschreden en het wordt dringend tijd om de koe bij de horens te vatten en er voor te zorgen dat dit land op een efficiënte manier wordt georganiseerd en bestuurd.

HOOFDSTUK IX: HET FEDERAAL BLIJVEN VAN DE SOCIALE ZEKERHEID IS NIET VOLDOENDE VOOR EEN SOLIDAIR BELGIË

Ludwig Vandenhove – Voorzitter van B Plus

Een bijdrage schrijven over een solidair België in een periode dat het actueel internationaal probleem de vluchtelingencrisis is. De boodschap is dus simpel of zou dat alleszins moeten zijn: wij moeten solidair zijn met heel de wereld, zeker met "de sukkelaars", die alles achterlaten en hun leven op het spel zetten om hier een beter bestaan te hebben. En daar hoort ook bij dat we ook onder elkaar solidair zijn: Brusselaars, Duitstaligen, Walen en Vlamingen.

Verdraagzaamheid en solidariteit, met respect voor ieders verscheidenheid, vormen de basisbeginselen in de actie van B Plus.

B Plus staat voor interpersoonlijke solidariteit en solidariteit tussen de gemeenschappen en gewesten in ons land. Het handhaven van het federaal karakter van de sociale zekerheid is dan ook één van onze voornaamste standpunten.

Solidariteit steunt voor ons op het rechtvaardigheidsprincipe en gaat samen met de responsabilisering van de federale staat en de deelstaten.

Interpersoonlijke solidariteit betekent dat alle burgers moeten kunnen geholpen worden ingeval van problemen of nood, los van de plaats waar ze wonen, los van hun afkomst, achtergrond of stand, los van hun overtuigingen, los van generaties en los van de taal, die ze spreken.

Solidariteit is het cement van elke maatschappij, ook van onze Belgische.

Het zijn nationalistische partijen, hoofdzakelijk de N-VA, die het huidig Belgisch systeem van solidariteit in vraag stellen en gebruiken (of misbruiken?) als één van de drijfveren om een splitsing van het land te verrechtvaardigen.

In grote federale staten, zoals Australië, Canada, Duitsland en de Verenigde Staten, zijn de belangrijkste interpersoonlijke solidariteitsstromen op het hoogste staatkundig niveau georganiseerd. En daar zit een logica in: door een ruime spreiding van het risico is de bevolking beter bestand tegen gevolgen van sociaal -economische, demografische en gezondheidsfactoren.

Solidariteit geldt voor B Plus niet enkel tussen mensen, maar tevens tussen de deelstaten.

Via transparante, interregionale transfers moet ongewenste competitie, ten koste van bevolkingscategorieën, die het om welke reden dan ook minder goed hebben, vermeden worden.

Ons stelsel van sociale zekerheid, dat vlak na de Tweede Wereldoorlog in ons traditioneel overlegmodel tussen de sociale partners en de overheid is tot stand gekomen, wordt ons internationaal beneden.

Hoe vaak wordt België niet als goed voorbeeld geciteerd in allerlei internationale studies en vergelijkende onderzoeken op het vlak van sociale bescherming?

Dat overleg vormt daar een essentieel onderdeel van. We stellen echter vast dat dat intersectoraal overleg meer en meer in de problemen komt, omdat de huidige regeringen eerder de voorkeur geven aan sectoraal en bedrijfsoverleg. Uiteraard is dit de beste manier om de solidariteit tussen sterkere en zwakkere bedrijfssectoren en alzo tussen burgers te breken.

Verdeel en heers komt dan in de plaats van solidariteit.

BEHOUDEN VAN DE SOCIALE ZEKERHEID

Ik heb vaak de indruk dat sommige huidige vertegenwoordigers van de sociale partners de sociaal-economische en politieke geschiedenis van België niet kennen en zich niet bewust zijn waaraan we ons relatief stabiel sociaal en economisch klimaat te danken hebben.

Het behouden van een federale sociale zekerheid betekent budgettair, economisch en politiek bepaalde keuzes maken. Zo is het geen toeval dat voor de N-VA bij elke begrotingsronde - wat in de huidige sociaal-economische context in feite gelijk staat met besparingsronde - besparingen in de sociale zekerheid op tafel komen.

Hetzelfde geldt voor de tendens tot privatisering. Om een solidair België te behouden, wordt de privatiseringstendens van de huidige federale en Vlaamse regering, onder het mom van teveel overheid, echter best tegengehouden.

Bij het behoud van een solidair België, is het behoud van de federale sociale zekerheid noodzakelijk, maar niet voldoende. Hieronder worden een paar voorbeelden gegeven van maatregelen, die in de context van solidariteit evenzeer van groot belang zijn.

Als B Plus moeten we sowieso waakzaam zijn bij de uitvoering op het terrein van de 6de staatshervorming, maar dat geldt zeker voor de sociale component ervan.

Het gaat hierbij vooral over de kinderbijslag: gaat elk kind voortaan hetzelfde bedrag aan kinderbijslag krijgen en verhoogt het bedrag niet meer naarmate het 2de kind, 3de kind, 4de kind, etc., zoals tot nu toe het geval was, hoe hoog ligt het basisbedrag voor elk kind, wordt het een budget neutrale operatie of wordt het budget opgetrokken, want

binnen het bestaande budget wijzigingen doorvoeren, betekent winnaars en verliezers? Etc. Er zijn dus nog vele vragen waarop een politiek antwoord moet geformuleerd worden.

ORGANISATIE VAN ONS SOCIAAL MODEL

Bij de op stapel staande hervorming van de kinderbijslag en de overgang naar een regionale bevoegdheid moeten we als B Plus één van onze basisbeginselen - solidariteit - durven toetsen aan de voorgestelde maatregelen. Het gaat hierbij zowel aan de kinderen binnen één gemeenschap, als alle kinderen in België.

Maar het gaat verder dan de kinderbijslag. Het gaat tevens over de organisatie van het sociaal model.

Met het huidig instrumentarium kunnen de gemeenschappen en gewesten al voldoende klemtonen leggen voor een eigen sociaal beleid. Zo zijn er onder andere in Vlaanderen het armoedebeleid dat in feite horizontaal zou moeten gevoerd worden over een aantal departementen heen, de zorgverzekering en de betaling van de bijdrage voor kinderopvang in functie van het inkomen van de ouders. Een solidair België beperkt zich bijgevolg niet tot het waakzaam zijn over het behoud van een federale sociale zekerheid, maar tevens over het gevoerde sociaal beleid van de deelstaten, waartoe zij nu reeds over de bevoegdheden en de financiële middelen beschikken.

Voor wat Vlaanderen betreft keurde de Vlaamse regering op vrijdag 29 mei 2015 de conceptnota over de "Vlaamse Sociale Bescherming" (VSB) goed.

Het gaat om de sociale voorzieningen en rechten, die de Vlaamse overheid boven op de federale sociale zekerheid legt.

BUDGET OF IDEOLOGIE?

Opmerkelijk is dat de nota serieus bijgestuurd werd ten opzichte van de vorige regeerperiode. Zo zat de kindpremie - een sociaal-selectieve aanvulling op de kinderbijslag - er nog in en werd er gedroomd van een Vlaamse aanvullende hospitalisatieverzekering. Heeft die ommekeer enkel te maken met budgettaire redenen of speelt ideologie ook een rol?

En dan de hervorming van het lokaal sociaal beleid in Vlaanderen met de aangekondigde integratie van de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW's) in de gemeenten.

Het risico is groot dat dan een echt sociaal beleid verloren zal gaan binnen een globaal gemeentebestuur en geen prioriteit meer zal zijn. Daartegenover staat dat de armoede en de sociale noden, zoals blijkt uit alle cijfers, elke dag groter worden. Bovendien is het OCMW, zeker wat het bestaansminimum betreft, een pijler van ons stelsel van sociale zekerheid. Dat maakt bijgevolg dat het leefloon nog altijd een federale wetgeving is en in heel België even hoog is.

De plannen, die nu voorliggen, kunnen leiden tot een situatie dat de hoogte van de uiteindelijke uitkering kan verschillen van gemeenschap tot gemeenschap en zelfs van gemeente tot gemeente.

Armoede en onrechtvaardigheid dienen bestreden te worden in functie van het individuele dossier, niet in functie van of iemand geboren wordt of woont in een arme of rijke gemeente.

KERNTAKEN

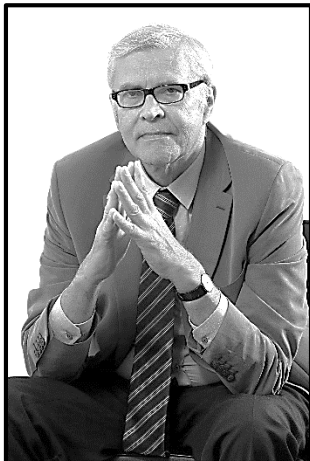
Hiermee wordt ernstig geraakt aan een fundamenteel sociaal recht. Net zoals bij de hervorming van de kinderbijslag kan deze hervorming van de OCMW's leiden tot verhuizingen op sociale gronden binnen België. En binnen een solidair België zou dat niet mogen.

Als we in België ooit komen tot de uitvoering van artikel 35 van de Grondwet - wat doen we nog samen? - dan moet solidariteit tussen alle burgers één van die kerntaken zijn. Maar dat strikt opvolgen samen met het federaal blijven van de sociale zekerheid is niet voldoende voor een solidair België! Daarvoor zijn er al teveel bevoegdheden, die samenhangen met sociale (on)gelijkheid overgedragen naar de deelstaten.

HOOFDSTUK X: IS HET (CON)FEDERALISME MISLUKT?

Luc Van der Kelen: Politiek raadgever van B Plus

Hoe lang is de communautaire “standstill” in ons land vol te houden? Drie jaar? Vijf jaar? Tien jaar? Of heeft de zichzelf opgelegde communautaire zwijgplicht binnen de regering Michel al zijn beste tijd gehad? Dat is zeker het geval bij de grootste partij van het land, de N-VA. Haar voorzitter heeft na nog geen twee jaar in alle haast een ingreep moeten uitvoeren om de harde “zuidflank” van zijn partij in toom te houden.

Men kan zich dus afvragen hoe realistisch is het om een partij een hele legislatuur te doen afzien van elk initiatief op haar kernthema: de Vlaamse onafhankelijkheid. De communautaire pauze, die binnen de regering Michel werd afgesproken, tot 2019, komt op hetzelfde neer als zou de liberale partij haar parlementairen verplichten vijf jaar lang te zwijgen over de vrijheid van de burgers of als zouden de socialisten vijf jaar lang geen enkel initiatief mogen nemen inzake de sociale bescherming van de bevolking.

Partijen doen zwijgen over hun reden van bestaan, het valt zelden lang vol te houden en dan zeker niet bij een partij, die van nature geen beleidspartij is, die het maken van compromissen niet gewoon is, maar een ideologische partij die voortdurend wordt opgestoot door “hardliners” op de achtergrond. Het is dat wat haar voorganger, de

Volksunie, uiteindelijk heeft doen exploderen.

Vermoedelijk heeft Bart De Wever er van bij de start van de regering Michel wel rekening mee gehouden, dat hij vroeg of laat een zoenoffer zou moeten maken voor zijn communautaire achterban. Hij heeft daarbij twee vliegen in één klap willen slaan: opnieuw het ritme van de hervorming van het land bepalen, zij het dan met een middellange termijnperspectief in de periode 2018-2019, én een personeelsprobleem in de Kamerfractie oplossen. Een professor zonder enige politieke ervaring, in casu Hendrik Vuye (UNamen) is daarom nog geen goede “people”-manager. Dat geldt trouwens ook voor zijn opvolger, de geschoolde debater Peter De Roover.

De studax Vuye mag zich nu uitleven in de luwte door te brainstormen over de institutionele toekomst van Vlaanderen. En het is nog maar de vraag wanneer Bart De Wever de boemerang terugkrijgt. Als Vuye onvervaard van start gaat, zou dat sneller kunnen zijn dan de partijvoorzitter lief is.

Voor de MR wordt het een zorg meer, die men niet zo snel had verwacht. Een regering leiden, gedomineerd door een partij die als eerste doel het land wil opdoeken, was van meetaf aan een heikele zaak. Tot dusverre heeft de N-VA het regeerakkoord correct uitgevoerd, maar toont de partij weinig loyaliteit ten opzichte van haar regeringspartners. De Wever heeft het tot zijn stijl gemaakt elke partij aan te vallen op haar zwaktes en sterktes.

Hij maakt de SWOT-analyse (Strengths – Weaknesses – Opportunities – Threats) en past die rigoureus toe. Het is heel wat anders dan ten tijde van de regering Dehaene, toen de premier de twee coalitiepartners liet scoren. Bij De Wever is dat niet het geval, omdat hij de middelpuntvliedende krachten binnen de N-VA moet blijven beheersen en dat beter kan door de politiek te blijven polariseren en voortdurend het conflict op te zoeken.

Dit gezegd zijnde, er is stilaan een heel voorzichtige beweging aan het groeien die eerder wil terugkeren van het confederale naar de federale ordening, alleszins op terreinen zoals het energiebeleid, de ontwikkelings-samenwerking, de buitenlandse handel, de terreurbestrijding, om de belangrijkste te noemen, waar het Belgische niveau door zijn schaalgrootte en externe invloed een duidelijke meerwaarde heeft dan verder te gaan met een versnipperde organisatie die weinig effectief is.

Laten we de houding van de partijen er even op naslaan: alleen de N-VA en Vlaams Belang willen verder gaan met de opsplitsing van het land in de richting van een confederaal of afscheidingsmodel. Daarbij fungeert Vlaams Belang als zweeppartij in de oppositie op de beleidspartij N-VA. De combinatie van twee thema’s, veiligheid en onafhankelijkheidsstreven, maakt de voorzitter van de N-VA uiterst nerveus.

Alle andere partijen weigeren vooralsnog verder te gaan met het opsplitsen van het land. Ook CD&V is geen vragende partij met de duidelijke boodschap van de partijvoorzitter dat CD&V in 2019 niet zal meewerken aan een nieuwe staatshervorming. Nieuwe initiatieven zouden dan pas mogelijk worden na de verkiezingen van 2024. Eerder had Open VLD onder voorzitter Gwendolyn Rutten het confederalisme al laten varen.

De twee coalitiepartners van N-VA willen dus vooralsnog niet verder op de weg van de gescheiden ontwikkeling van de deelstaten (gefedereerde entiteiten). De twee voorzitters laten zich binnenkort herverkiezen om in 2018/2019 de handen vrij te hebben voor de campagne. Allebei zijn ze tot de conclusie gekomen dat ze niets te winnen hebben in een kiescampagne rond communautaire thema’s.

Op de linkervleugel van de politiek is het beeld nog duidelijker: de sp.a is door de N-VA uitgeroepen tot publieke vijand nummer één, samen met de PS. Bondgenoten voor de verdere ontrafeling van het land vallen daar voor de N-VA vooralsnog niet te zoeken. Binnen de huidige politieke constellatie zal de PS eerder blijven proberen om haar macht in haar regio’s te versterken dan om de structuur van het land verder uiteen te halen, ook al zijn er aanzienlijke regionalistische reflexen bij de Waalse socialisten en al zitten ze federaal in de oppositie.

Communautair zijn het de groenen die als eerste het sein hebben gegeven voor een gezamenlijke ontwikkeling, met de oproep van Kristof Calvo tot een referendum over de verdere institutionele toekomst van het land. Calvo neemt

daarover in zijn boek/pamflet “Fuck de zijlijn” een berekend risico. Hij weet uit recente peilingen dat de voorstanders van separatisme in ons land in wezen niet meer uitmaken dan tien tot vijftien percent van de kiezers, ook niet in Vlaanderen. Zelfs bij het kiescliënteel van de N-VA bestaat er op verre na geen meerderheid voor Vlaamse onafhankelijkheid. Een referendum zou dat duidelijk aan het licht kunnen brengen en daarmee de beweging naar afscheiding voor een hele tijd kunnen stoppen, zoals dat het geval was in de Canadese deelstaat Quebec.

Ook onze organisatie B Plus heeft een bijdrage geleverd tot de ommekeer in de geesten, die voorzichtig groeiende is. De publicaties op de Knack-website voorbij zomer over de stand van efficiëntie in het (con)federale beleid hebben daar mee voor gezorgd. Uit die reeks bijdragen over de toestand van de instellingen na de zesde staatshervorming is gebleken dat het uiteenrafelen van het land het bestuur én duurder én minder efficiënt heeft gemaakt. Dat is gewoon een vaststelling bij analyse van verschillende sectoren, die overigens niet alleen door B Plus wordt gemaakt. Het zal wel een paradox zijn dat we op dat vlak tot dezelfde conclusie komen als de N-VA, met dien verstande dat onze oplossingen tegengesteld zijn.

Zie je wel, concluderen velen, “het confederalisme is mislukt”. Zie je wel, concludeert de N-VA, “als we alle bevoegdheden splitsen, dan zal er automatisch meer rechtlijnigheid in het bestuur komen omdat Vlamingen en Franstaligen dan niet langer het beleid zullen blokkeren met hun tegengestelde visies op de maatschappij, zij links, wij rechts”.

Helaas, dat zou gauw genoeg alleen maar schone schijn zijn: men kan instellingen splitsen, maar dat zal niet verhinderen dat dezelfde mensen blijven wonen, werken, leven op dezelfde plaatsen, door en met elkaar, waarbij ze gebruik maken van dezelfde sociale systemen en budgetten. Men zal sowieso verplicht worden met elkaar te blijven praten en compromissen te blijven sluiten.

Neem de luchthaven van Zaventem tot voorbeeld: die blijft liggen waar ze ligt, vliegtuigen zullen altijd boven Brussel blijven opstijgen, met motorenlawaai vooral boven de rand van de stad, voor Franstaligen en Nederlandstaligen gelijk. Moet ik verwijzen naar de inplanting van winkelcentra? Naar de mobiliteit in en rond Brussel, waarvoor geen oplossing bestaat zonder dat Brussel, Vlaanderen en Wallonië met elkaar overleggen en compromissen maken? Of moet ik het hebben over de sociale zekerheid, waarbij inwoners van Brussel zullen kunnen shoppen tussen de systemen van Vlaanderen en Wallonië? Niet alleen zal er altijd overleg moeten blijven én zullen we altijd met elkaar moeten blijven rekening houden, zoniet zal er van efficiënt beleid geen sprake zijn.

De tweede belangrijke contra-indicatie tegen een totale of verregaande splitsing is de prijs van het beleid, die we zullen moeten betalen. Gescheiden ontwikkeling is vanzelfsprekend duurder: het betekent dat we op vele terreinen met drie of zelfs met vier (Nederlandstaligen/Franstaligen/Duitstaligen/Brusselaars) hetzelfde werk zullen moeten doen. Drie of vier ministers, drie of vier administraties, drie of vier keer de kosten die we nu maken. En het is steeds dezelfde burger die uit dezelfde portefeuille zal moeten betalen.

De keuze van B Plus is anders. Deze beweging vertrekt niet van puur belgicisme. Het gaat ons niet over Belgisch nationalisme maar over de beste, meest efficiënte methode van bestuur tegen de beste prijs/kwaliteit-verhouding. Wat dat betreft, maken we de analyse die Test-Aankoop ook maakt: in welk systeem krijgt de burger meest waar voor zijn geld. Precies zoals dat geldt in de private sector moet de burger ook van de administratie de beste dienstverlening krijgen voor de best mogelijke prijs/kwaliteit.

Ook voor B Plus kan er geen sprake zijn van het terugdraaien van de geschiedenis naar de periode voor vader Eyskens. Geen terugkeer dus naar het unionisme en het gecentraliseerde, Jacobijnse bestuur waarvan de invloed zich ook in België heeft gemanifesteerd sinds de tijd van de Zonnekoning en keizer Napoleon. Waarom hebben we zes staatshervormingen doorgevoerd? Waarom hebben we het unionisme verlaten? Simpel: omdat de Belgische machine vastliep in de veelheid van belangengroepen die het laken naar zich toe wilden trekken en wegens een fundamenteel verschil van mening over het bestuur van de polis (de staat): zowel op politiek, filosofisch, ideologisch, cultureel terrein waren de interbelgische tegenstellingen te groot. De conclusie groeide gaandeweg: als de bereidheid tot het maken van een compromis daalt tot onder het niveau dat een efficiënt bestuur toelaat, moet je kiezen voor een andere weg;

Voor B Plus is de keuze eenvoudig: we besturen samen waar dat ons voordeel brengt inzake invloed en efficiëntie en we besturen apart op terreinen waar decentralisatie het best werkt, uitgaande van het principe van subsidiariteit: bestuur op het laagst mogelijke niveau met de hoogst mogelijke efficiëntie.

Er is nog een bijkomende opmerking: een staatshervorming mag niet enkel uitgaan van het principe om zoveel mogelijk bevoegdheden te splitsen. Dat is zes keer op rij gebeurd: bevoegdheden splitsen zonder enig zicht te hebben op het functioneren van wat federaal overblijft. Een federatie kan enkel werken als ieder onderdeel en de federatie zelf over haar eigen finaliteit beschikt.

Op geen enkel ogenblik in onze recente geschiedenis was de toekomst van wat federaal bleef, zeg maar het Belgische niveau, van enig belang. Dat werd op geen enkel ogenblik echt in overweging genomen. Ziedaar de reden waarom uiteindelijk het geheel krakkemikkig werkt.

Nog één opmerking om te besluiten: we willen niet de fout maken om het geheel van onze instituties af te schieten als onvolkomen. België is geen “failed state”, de organisatie van het bestuur heeft zijn onvolkomenheden, het

is niet perfect maar evenmin rampzalig. Als de burgers, inbegrepen de intelligentia, ooit de moeite zouden nemen eens te kijken naar het bestuur in andere landen, kleinere en grotere, dan zouden ze tot de verrassende conclusie komen, dat dezelfde gebreken in meer of mindere mate overal opduiken. Gewoon, omdat bestuur zeer complex is geworden en omdat vele lobby's het laken naar hun kant proberen te trekken.

Anders zou men ook dezelfde conclusie kunnen trekken over het beleid van Vlaanderen ten opzichte van de steden en gemeenten. Daar gaat het ook om verschillende niveaus en bevoegdheden en niettemin functioneert het lokale/Vlaamse bestuur niet vijandig. Wat niet belet dat er ook op die niveaus tegenstellingen bestaan en verschillende belangen, die compromissen tussen het Vlaamse en het lokale niveau noodzakelijk maken.

Uiteindelijk gaat het om een combinatie van gezond verstand en goeie wil. Die goede wil en het gezond verstand is in de kringen van de harde lijn en de demagogie niet aanwezig. Kijk er de reacties maar op na, die de reeks artikels op de Knack-site heeft uitgelokt: het is voor een groot deel een verzameling van emotionele uithalen die niet vertrekken van een rationele analyse en waarmee een ten gronde debat bijgevolg zeer moeilijk te voeren valt.

Een volwaardig debat is alleen mogelijk als de verschillende partijen elkaar respecteren. Ooit willen we dat nog eens beleven.

BIJLAGE: HET HANDVEST VAN B PLUS

B Plus is een pluralistische en niet-partijgebonden beweging die zich wil inzetten voor een versterking van de Belgische staat vanuit een universeel, democratisch en vooruitstrevend ideologisch project. Dit project gaat ervan uit dat een moderne staat stoelt op volwassen burgerschap, verantwoordelijkheidszin, samenhangende en solidariteit.

De visie van B Plus op het België van morgen is gebaseerd op de volgende algemene principes:

EEN FEDERAAL BELGIË

Het bevorderen van een multicultureel België in een echt federaal verband, toekomstgericht en open naar de wereld toe, is het België waar B Plus voor staat; een België met zelfrespect en aantrekkelijk voor zowel de eigen bevolking als voor de buitenwereld.

B Plus verzet zich met klem tegen elke vorm van separatisme en de beweging kiest resoluut voor een evenwichtig federaal België, waarin zowel belang gehecht wordt aan de eenheid van het land als aan de autonomie van de deelstaten.

B Plus beschouwt het confederalisme als een verdeckte vorm van het separatisme.

EEN SOLIDAIR BELGIË

Solidariteit tussen gemeenschappen, generaties, standen en personen van verschillende herkomst of met een verschillende moedertaal is het cement van elke maatschappij.

B Plus pleit zowel voor solidariteit tussen de burgers als voor solidariteit tussen de deelstaten.

EEN EFFICIËNT BELGIË

Elke institutionele entiteit kan maar overleven en tegemoet komen aan de wensen van elke burger, indien haar structuren en haar organisatie op een efficiënte manier worden opgebouwd.

Om de huidige federale staat meer efficiënt te maken pleit B Plus voor de toepassing van de vijf volgende principes:

Vereenvoudiging van de staatsstructuren

Momenteel zijn er in België zes niveaus die tussenkomen in de politieke besluitvorming.

B Plus pleit voor een open en transparant debat dat te gronde wordt gevoerd om het aantal beslissings- en beleidsniveaus in te perken, waarbij efficiëntie als belangrijkste maatstaf gehanteerd wordt.

Het subsidiariteitsprincipe

De bevoegdheden moeten toegekend worden aan het niveau waar de bevoegdheden met de grootst mogelijke efficiëntie worden uitgevoerd.

Evenwicht tussen het federaal niveau en de deelstaten

Een samenhangend en evenwichtig federaal systeem veronderstelt een zo duidelijk mogelijk omschreven bevoegdheidsverdeling.

B Plus pleit voor het creëren van de mogelijkheid om dossiers van conflictueuze situaties door het federaal niveau te laten behandelen en op te lossen.

Een federale kieskring

Op het huidige federale niveau bestaat er geen enkele electorale band tussen de globale bevolking van het land en het bestuur van de federatie.

Om dit democratisch deficit recht te zetten pleit B Plus voor de invoering van een federale kieskring (voor een deel van de verkozenen).

Een efficiënt statuut voor Brussel

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en Brussel Stad, hoofdstad van ons land, Vlaanderen, de Franse Gemeenschap en zetel van de Europese Commissie, hebben een niet te onderschatten rol en verantwoordelijkheid als ontmoetingsplaats van gemeenschappen van het land.

B Plus is van oordeel dat de wetgevende macht van Brussel op hetzelfde niveau geplaatst zou moeten worden als dat van Vlaanderen of Wallonië, wat zou overeenstemmen met de realiteit van een federaal land met 3 (of 4) Gewesten.

EEN EUROPESE VERANTWOORDELIJKHEID

De visie van B Plus op de Belgische federale staat is niet alleen van nationaal, maar ook van internationaal en Europees belang. België ligt immers op het kruispunt van de Latijnse en Germaanse cultuur. Het land moet dus kunnen bewijzen dat een meertalige en multiculturele democratie levenskrachtig kan zijn. Het uiteenvallen van de Belgische federatie zou voor de Europese Unie een heel slecht signaal zijn.

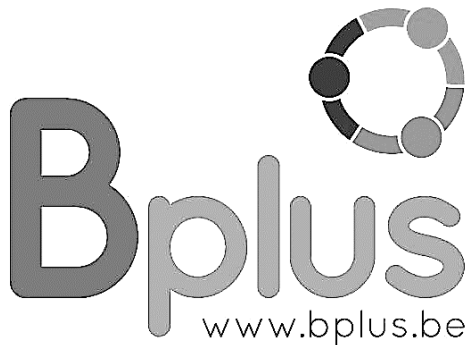
PROMOTIE VAN DE MEERTALIGHEID

Om verdere polarisatie tussen Vlamingen en Franstaligen te verminderen promoot B Plus de meertaligheid in zoveel mogelijk aspecten van het dagelijkse leven, mits natuurlijk de evenwichten ingeschreven in Artikel 4 van de Grondwet, te behouden.

B PLUS ALS CATALYSATOR

B Plus wil een katalysator zijn voor vernieuwende en vooruitstrevende ideeën. Verder wil de beweging de krachten bundelen en druk uitoefenen op de bestaande structuren.

B Plus pleit voor meer wederzijds vertrouwen, luisterbereidheid en zin tot samenwerken en zal zich blijvend afzetten tegen elke poging om de taalgroepen in ons land tegen elkaar op te zetten.

INLEIDING

De Belgische bevolking wil meer stabiliteit, meer coherentie, meer transparantie en een grotere doeltreffendheid van het beleid op alle niveaus.

De overgrote meerderheid van de bevolking wil niet dat België barst, wenst niet dat de solidariteit tussen de burgers van dit land wordt verbroken.

De bevolking wenst integendeel dat de sinds 1970 doorgevoerde staatshervormingen ertoe bijdragen om van België een levenskrachtige staat te maken, waarin het idee "eenheid in verscheidenheid" als een belangrijke waarde beschouwd wordt.

Vanuit democratisch oogpunt is het trouwens bedenkelijk dat heel wat aanhangers van de separatistische partijen toch voorstander zijn van het voortbestaan van een Belgische staat.

EEN VISIE OP HET BELGIË VAN DE TOEKOMST

B Plus is een pluralistische en niet-partijgebonden beweging die zich wil inzetten voor een versterking van de Belgische staat vanuit een universeel, democratisch en vooruitstrevend ideologisch project. Dit project gaat ervan uit dat een moderne staat stoelt op volwassen burgerschap, verantwoordelijkheidszin, samenhang en solidariteit en niet op een etnische, culturele identiteit.

Deze visie is ontstaan op basis van de dagelijkse democratische praxis en op basis van de eerbied voor de mensenrechten. Een moderne staat is geen natiestaat in de traditionele zin van het woord. België is vanuit die optiek geen achterhaalde multinationale staat, maar een toekomstgerichte staat, gebaseerd op een meertalige democratie en op een civiek samenhangsgevoel.

De visie van B Plus op het België van morgen is dan ook gebaseerd op de volgende algemene principes:

EEN FEDERAAL BELGIË

België moet gezien worden als een multicultureel en democratisch project waarbij heimwee naar een oud unitair verleden geen oplossingen biedt. Het bevorderen van een multicultureel België in een echt federaal verband, toekomstgericht en open naar Europa en de wereld toe, is dan ook het België waar B Plus voor staat; een België met zelfrespect en aantrekkelijk voor zowel de eigen bevolking als voor de buitenwereld.

B Plus stelt dat het recht de eigen culturele identiteit te beleven behoort tot de fundamentele rechten van de mens. In dit kader is een federaal België de enige en beste oplossing om aan al de verzuchtingen van de bevolking en de gemeenschappen in het land te voldoen. De toegevoegde waarde van een Belgische federale staat bestaat erin dat deze staatsvorm alle ruimte biedt voor de maximale ontplooiing van alle taal- en cultuurgemeenschappen die op het grondgebied samenleven. Het federalisme kan trouwens de democratie nog verfijnen en zelfs nog verrijken.

In deze optiek verzet B Plus zich dan ook met klem tegen elke vorm van separatisme en kiest de beweging resoluut voor een evenwichtig federaal België, waarin zowel belang gehecht wordt aan de eenheid van het land als aan de autonomie van de deelstaten.

Niettegenstaande het feit dat er heel wat verkeerde interpretaties bestaan over de term "Confederalisme", dat het huidige België enkele confederale trekken vertoont en dat klaarblijkelijk sommige Belgische politieke partijen momenteel het confederalisme zien als een ver doorgedreven vorm van het federalisme, beschouwt B Plus het confederalisme als een verdeckte vorm van het separatisme.

In een federaal land worden de bevoegdheden van de staat verdeeld tussen de centrale overheid en de deelstaten. Via zijn gekozen vertegenwoordigers neemt de burger deel aan de politieke besluitvorming, zowel op het niveau van de federale staat als op het niveau van de deelgebieden. Dit is niet het geval in een confederatie waar sommigen voor pleiten; een confederatie is immers een unie tussen soevereine staten die overeenkomen om bepaalde aangelegenheden gemeenschappelijk te regelen. Dit heeft als onmiddellijk gevolg dat de burger niet in alle materies betrokken wordt waardoor een democratisch deficit ontstaat en een halt wordt toegeroepen aan de solidariteit en de stabiliteit.

EEN SOLIDAIR BELGIË

Solidariteit tussen gemeenschappen, generaties, standen en personen van verschillende herkomst of met een verschillende moedertaal is het cement van elke maatschappij.

Het zijn vooral de nationalistische partijen die het huidig Belgisch systeem van de solidariteit in vraag stellen en ge(mis)bruiken als één van de argumenten en drijfveren om een splitsing van het land te rechtvaardigen.

Het is opvallend dat in grote federale staten zoals Duitsland, de Verenigde Staten, Canada en Australië, de belangrijkste interpersoonlijke solidariteitsstromen op het hoogste niveau georganiseerd worden. Door een ruime spreiding van het risico is men beter bestand tegen de gevolgen van economische of demografische schokken.

In deze optiek pleit B Plus dan ook voor een interpersoonlijke solidariteit in ons land: burgers moeten kunnen geholpen worden in geval van nood, los van de plaats waar ze wonen of de taal die ze spreken.

Bovendien pleit B Plus ook voor een solidariteit tussen de deelstaten. Door de interregionale transfers wordt ongewenste competitie tussen de deelstaten vermeden hetgeen kan leiden tot sociale dumping.

EEN EFFICIËNT BELGIË

Elke institutionele entiteit kan maar overleven en tegemoet komen aan de wensen van elke burger, indien haar structuren en haar organisatie op een efficiënte manier worden opgebouwd. Een samenhangend federaal model veronderstelt eveneens een zo duidelijk mogelijke omschrijving van de verdeling van de bevoegdheden.

In dit domein is B Plus duidelijk: de Belgische federale staat zoals we die nu kennen, kan op een meer efficiënte manier georganiseerd en gestructureerd worden:

VEREENVOUDIGING VAN DE STAATSSTRUCTUREN

Momenteel zijn er in België zes niveaus die tussenkomen in de politieke besluitvorming: Europa – Het federale België – De Gewesten – De Gemeenschappen – De Provincies – De Steden en Gemeenten. De huidige Belgische staatsstructuur is ondoorzichtig en onbegrijpelijk geworden voor de burger van dit land, extreem ingewikkeld en wat nog belangrijker is, leidt tot ondoordachte versplintering, onnodige kosten en inefficiëntie op het terrein. Het land riskeert op deze manier onbestuurbaar te worden, met een splitsing als “logisch” antwoord.

B Plus pleit dan ook voor een open en transparant debat dat te gronde wordt gevoerd om het aantal beslissings- en beleidsniveaus in te perken, waarbij efficiëntie als belangrijkste maatstaf gehanteerd wordt. Zonder te willen terugkeren naar het unitaire België, een vereenvoudigde staatsstructuur, op basis van de grootst mogelijke efficiëntie, is immers de beste garantie voor een leefbare en vooral betaalbare federale staat.

HET SUBSIDIARITEITSPRINCIPE

B Plus stelt vast dat de huidige complexe structuren het werk op het terrein nodeloos ingewikkeld en bijna onuitvoerbaar maken. B Plus pleit daarom voor de invoering van het subsidiariteitsprincipe zodanig dat de bevoegdheden aan dat niveau worden toegekend waar de meeste garanties voor een efficiënt beleid gegarandeerd worden; aan dat niveau waar de bevoegdheden, rechten en plichten met de grootst mogelijke efficiëntie worden uitgevoerd, waar iedereen bij wint en die ten goede komt aan alle burgers van dit land, zonder onderscheid. Dit betekent uiteraard dat, waar nodig, bevoegdheden opnieuw naar het federale niveau moeten kunnen overgeheveld worden en omgekeerd.

EVENWICHT TUSSEN HET FEDERAAL NIVEAU EN DE DEELSTATEN

Een samenhangend en evenwichtig federaal systeem veronderstelt een zo duidelijk mogelijk omschreven bevoegdheidsverdeling. De besluitvorming moet voor de burger begrijpelijk en doorzichtig zijn. Ondertussen beschikt België wel over een Grondwettelijk Hof om bevoegdheids- en belangenconflicten te beslechten, maar het zou veel efficiënter zijn indien de conflicten in de eerste plaats vermeden zouden worden.

Om efficiënt te kunnen werken, moeten de bevoegdheden zich op het meest efficiënte niveau bevinden: de federale staat of de deelstaten.

De dagelijkse praxis leert echter dat de concrete toepassing van het principe van exclusieve bevoegdheden kan leiden tot inefficiënte en absurde situaties op het terrein. Om dergelijke situaties te vermijden die indruisen tegen elke vorm van efficiëntie en coherentie, pleit B Plus voor creëren van de mogelijkheid om dossiers van conflictueuze situaties door het federaal niveau te laten behandelen en op te lossen.

Kortom B Plus pleit voor meer coherentie tussen de regio's van het land door de toepassing van het samenwerkingsfederalisme.

EEN FEDERALE KIESKRING

Een echt democratisch systeem vereist een permanente dialoog tussen de ganse bevolking en de verkozenen die in naam van deze bevolking beslissingen nemen en er verantwoording voor moeten afleggen.

In een federale staat zoals België is de organisatie hiervan niet zo eenvoudig, ondermeer omdat er in ons land geen nationale partijen bestaan. Dit heeft tot gevolg dat aan de Belgische federale bevolking een rechtstreekse democratische binding met de federale regering ontzegd wordt.

De gewestelijke regeringen worden gelegitimeerd door de gezamenlijke kiezers van elke regio. Op het federale niveau bestaat er geen electorale band tussen de globale bevolking van het land en het bestuur van de federatie. Een groot deel van de kiezers kan niet stemmen voor de helft van de leden van de federale regering of voor hun partijen. Het feit dat de electorale ruimte opgesplitst wordt langs de taalgrens, heeft bovendien tot gevolg dat de kandidaten aangezet worden om binnen hun eigen taalgroep aan onderling opbod te doen. Dit heeft dan weer een groeiende tegenstelling tussen de taalgemeenschappen tot gevolg. Om dit democratisch deficit recht te zetten pleit B Plus voor de invoering van een federale kieskring. Dit houdt in dat een aantal zetels van de Kamer van Volksvertegenwoordigers toegekend wordt aan een kieskring die het ganse territorium van de federale staat omvat. Dit zal de kandidaten er toe aanzetten om rekening te houden met de kiezers aan de andere kant van de taalgrens, hetgeen het wederzijds overleg en

een vlottere besluitvorming in de hand zal werken, ook bij de onderhandelingen voor de vorming van een regering.

EEN EFFICIËNT STATUUT VOOR BRUSSEL

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en Brussel Stad, hoofdstad van ons land, Vlaanderen, de Franse Gemeenschap en zetel van de Europese Commissie, hebben een niet te onderschatten rol en verantwoordelijkheid als ontmoetingsplaats van gemeenschappen van het land.

Bovendien is Brussel geëvolueerd naar een multiculturele gemeenschap met heel wat taalgemengde gezinnen en een sterke aanwezigheid van burgers waarvan de moedertaal noch het Nederlands, noch het Frans is.

Omwille van deze rol en de verantwoordelijkheden die ermee gepaard gaan, pleit B Plus dan ook voor een doordacht, efficiënt, transparant en coherent statuut voor Brussel. B Plus is onder andere van oordeel dat de wetgevende macht van Brussel op hetzelfde niveau geplaatst zou moeten worden als dat van Vlaanderen of Wallonië, wat zou overeenstemmen met de realiteit van een federaal land met 3 (of 4) Gewesten.

B Plus aanvaardt het idee van een beperkte voogdij van de Belgische staat over het Brussels gewest gezien de hoofdstedelijke rol van Brussel. Behoudens dit gegeven geniet het Brussels gewest dezelfde autonomie als de andere gewesten en is B Plus gekant tegen elke vorm van co-beheer van de Vlaamse en Waalse deelstaten, hetgeen volkomen ondemocratisch en inefficiënt zou zijn.

EEN EUROPESE VERANTWOORDELIJKHEID

De visie van B Plus op de Belgische federale staat is niet alleen van nationaal, maar ook van internationaal en Europees belang. België ligt immers op het kruispunt van de Latijnse en Germaanse cultuur. Het land moet dus kunnen bewijzen dat een meertalige en multiculturele democratie levenskrachtig kan zijn. Het uiteenvallen van de Belgische federatie zou voor de Europese Unie een heel slecht signaal zijn.

PROMOTIE VAN DE MEERTALIGHEID

Om verdere polarisatie tussen Vlamingen en Franstaligen te verminderen promoot B Plus de meertaligheid in zoveel mogelijk aspecten van het dagelijkse leven, mits natuurlijk de evenwichten ingeschreven in Artikel 4 van de Grondwet, te behouden.

B PLUS ALS CATALYSATOR

B Plus wil een katalysator zijn voor vernieuwende en vooruitstrevende ideeën. Verder wil de beweging de krachten bundelen en druk uitoefenen op de bestaande structuren. Dit betekent dat B Plus zich duidelijk zal uitspreken over de toekomstige uitdagingen waarmee België zal geconfronteerd worden.

B Plus pleit voor meer wederzijds vertrouwen, luisterbereidheid en zin tot samenwerken en zal zich blijvend afzetten tegen elke poging om de beide taalgroepen tegen elkaar op te zetten.

B Plus zal in die zin voorstellen formuleren en zal elk ander initiatief ondersteunen dat burgers uit de gemeenschappen dichter bij elkaar brengt zodanig dat zij elkaar beter leren kennen.